

TARİH VAKFI
MÜKERRERDİR
BAĞIŞÇI İZİNLİDİR
SATILABİLİR

kitle

Yıl: 1 Sayı: 37
10 Aralık 1974

HAFTALIK SOSYALIST GAZETE

200 Kuruş. Salı günleri yayınlanır

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

TSİP erken seçimlerle ilgili tavrını açıkladı

İşçi sınıfının bağımsızlığı seçimlerde de savunulacaktır

Egemen güçlerin artık hükümet edemez hale geldikleri ve bunalımın sürüp gittiği günlerde, CHP'nin, Kıbrıs olaylarının kazançlarını oya çevirme taktiğinin sonucunda ülkeyi saran erken seçim havası, geçtiğimiz hafta daha da yoğunlaştı.

CHP Erken seçim kampanyasını Ecevit'in «yurt gezileri» yle resmen başlattı. Erken seçim havası yayılırken, seçimlerin halkımıza tek kurtuluş umudu olarak gösterildiği dikkati çekiyor.

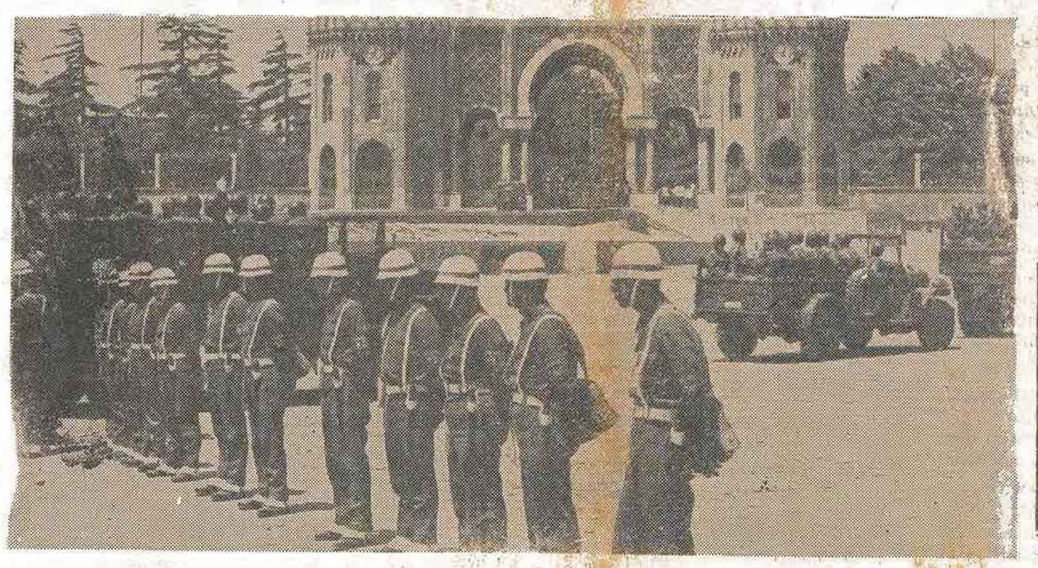
Oysa erken seçimlerin halkımızın sorunlarına çözüm getireceği bir kandırmacadan başka birşey değildir. Çünkü bunalımın ve sorunların temelinde sermaye düzeni, finans kapital tahakkümü bulunmaktadır, Bu sermaye düzenini kökünden sarsmaya, halkımızın demokratik iktidarını kurmaya varmayacak hiçbir çözüm, sonuca ulaşamayacaktır.

İşçi sınıfı sosyalistleri, seçimleri, bu düzende demokratik özde bir olay olarak görürler, Ancak, mevcut Partiler ve Seçim Kanunlarının taşıdığı çeşitli kısıtlayıcı ve antidemokratik hükümler, seçimlerin genel demokratik niteliğini de kısıtlamaktadır. Seçim Kanununda yer alan seçimlerden en az altı ay önce 15 ilde bütün üyeleriyle örgütlenmiş olmak zorunluluğu, seçimlerin erken yapılmasını isteyenlerin hesaplarını üzerine kurdukları bir barajdır. Böylece, işçi sınıfının bağımsız siyasal örgütünün seçimlere katılması, sesini duyurması, işçi sınıfının bağımsız çizgisini somutlaması engellenmek istenmektedir. Hesaplar buna göre yapılmaktadır, Partiler Kanunu da, etkili ve sosyalist ülkelerden taviz vermeyen bir siyasal örgütlenmeyi engelleyen hükümlerle doludur. Ocak-bucak teşkilâtlanmaya izin vermeyen bu kanunun özünde, geniş emekçi kitlelerin politik mücadeleden soyutlanması, siyasal arenanın bir avuç sermaye sözcüsünün tekeline bırakılması hesapları yatmaktadır.

Yine de, işçi sınıfı sosyalistleri, tüm kısıtlılıklara rağmen, kitlelerle ilişki kurmak ve işçi sınıfının bağımsız politikasını somutlamak yönünden, seçim olayı dışında kalamazlar.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi de, son genel yönetim kuru-

(Devamı 6. sayfada)

Faşist saldırganların oyunları bozulacaktır

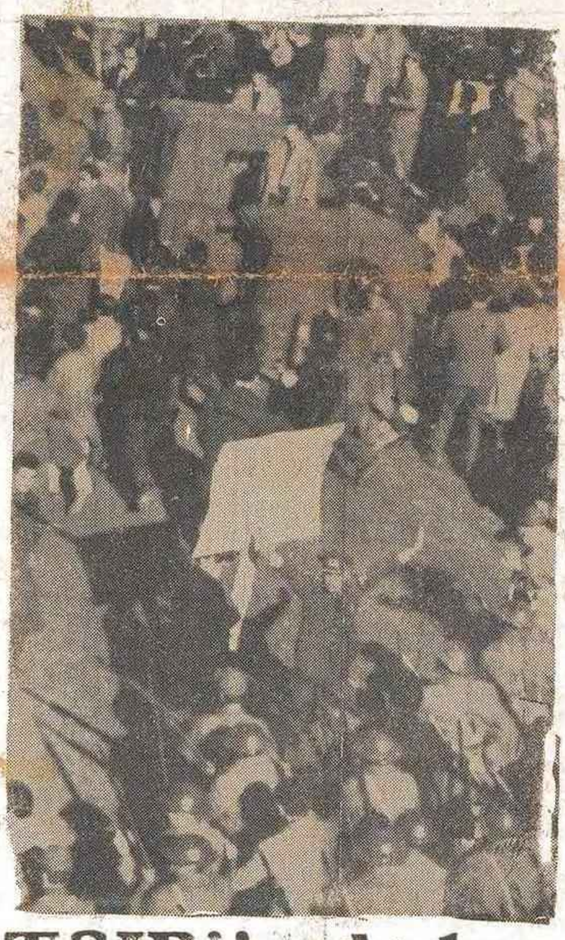
* İŞÇİ SINIFIMIZ VE EMEKÇİ HALKIMIZ SAĞ - SOL ÇATIŞMASI OLARAK YANSITILAN OLAYLARIN FAŞİST SALDIRILAR OLDUĞUNU BİLMEKTEDİR.

* SIKIYÖNETİMİN MECLİS'TE KONUŞULDUĞU GÜNLERDE FAŞİST SALDIRILARIN YOĞUNLAŞMASI TESADÜF DEĞİLDİR.

Faşist saldırılar, Türkiye'nin dört bir yanında, özellikle gençlik üzerinde yoğunlaştı. Emperyalist mihrakların tezgâhladığı oyunları Türkiye'de sahnelemeye çalışan faşist uşaklar, egemen sınıfların için de bulundukları bunalımdan yararlanmaya çalışıyorlar, Tezgâhlanan yeni bir faşist dönemdir.

Geçtiğimiz hafta içinde, tam sıkıyönetimin uzatılmasının Meclis'te konuşulduğu gün, Ankara'da DTCF'de faşist saldırganlar öğrencilerin demokratik boykot eylemlerini engellemek için saldırıya geçtiler. Çıkan çatışmada yaralananlar oldu. Ziraat Fakültesinde de faşistler saldırıya geçtiler. Ertesi gün kendilerine Turancı adını vern bir grup faşist saldırgan Hacettepe Üniversitesine saldırdılar. İstanbul'da Galatasaray Mühendislik Okulunda saldırılar tekrarlandı. Karadeniz Teknik Üniversitesinde, Ege Üniversitesinde, Erzurum Üniversitesinde faşist saldırıların aynı günlere rastlatılması bir tesadüf değildi.

Saldırılardan sonra, özellikle Ankara'de, emniyet kuvvetleri açıktan açığa saldırganlardan yana saf tuttular ve bu saldırıları, önceden planlandığı gibi demokratik güçler, emekçi halkımız, işçi sınıfımız, gençliğimiz üzerine baskı yoğunlaştırmakta bahane olarak kullandılar. Aynı olaylar, Sıkıyönetimin uzatılmasının gerekçeleri haline getirildi. Olaylar faşistlerin çıkartmış olmasına rağmen polis ilerici gençlerin derneklerini bastı. Burada bulunan tüm gençler tutuklandı. Polis çeşitli derneklerde arama yaptı. Bu arada Anayasa'yı temelinden çiğneyerek Türkiye Sosyalist İşçi Partisi

TSİP'in Ankara il örgütü aranmak istendi

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi teşkilatı ve üyelerine yönelen baskılar, son günlerde yoğunlaşmıştır. Sıkıyönetimin uzatılması kararının alındığı 4 Aralık günü, Ankara'da Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde faşist saldırganların başlattığı olaylar sonucunda, emniyet kuvvetleri Ankara Demokratik Yüksek Öğrenim Derneğini basarak, burada bulunan 150'ye yakın genci tutuklamışlar, bundan sonra da, olayları bahane ederek, aynı sokakta bulunan TSİP Ankara İl Merkezi'nde arama yapmak istemişlerdir, Aynı şekilde Ankara TSİP Altındağ ve Çankaya ilçe binalarında da arama yapmak isteyen emniyet kuvvetlerine partililer izin vermemişler ve böyle bir aramanın Anayasa'ya aykırı olduğunu bilerek, kendilerinden arama emri istemişlerdir. Geriletilen Emniyet Kuvvetleri bu defa da, yine Anayasa'ya ve mevcut kanunlara aykırı olarak, Parti üye listelerini istemiş er, ancak bu anti-demokratik istekleride parti yöneticileri tarafından reddedilmiştir. İl

n'in giriş ve çıkışını kontrol altına almakla yetinen emniyet kuvvetlerinin, bu Anayasa ve mevcut yasaları bile hiçe sayan tutumları, İl Yöneticileri ve Genel merkez tarafından şiddetle kınanmıştır.

Genel Başkan Ahmet Kaçmaz, konuyla ilgili olarak Başbakan'a gönderdiği telgraf ta, parti binalarına ve partililere yöneltilen antidemokratik saldırı ve talepleri protesto et

(Devamı 6, sayfada)

Sıkıyönetim 4 ilde bir ay daha uzatıldı

Sıkıyönetim egemen sınıfların silahıdır

TÜRKİYE EKONOMİK VE TOPLUMSAL TARİH VAKFI

TSİP'in bildirisi

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Başkanlık Kurulu, sıkıyönetimin 4 ilde bir ay süreyle uzatılması üzerine bir bildiri yayınlayarak, bu kararı kınamıştır. TSİP bildirisinde şöyle denmektedir:

«Anayasa'nın olağanüstü durumlar için öngördüğü sıkıyönetimin, işçi sınıfımızın

(Devamı 6. Sayfada)

Milli Güvenlik Kurulu'nun tavsiye kararı üzerine, 4 Aralık perşembe günü Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin birleşik toplantısında sıkı yönetim bir ay daha uzatıldı. 50 yıllık Cumhuriyet tarihinin 27 yılının sıkıyönetim altında geçtiği Türkiye'de emekçi halkımız, gerekçesi ne olursa olsun, her sıkıyönetim uygulamasının kendisi üzerinde yeni baskılara yol açacağını, bilir.

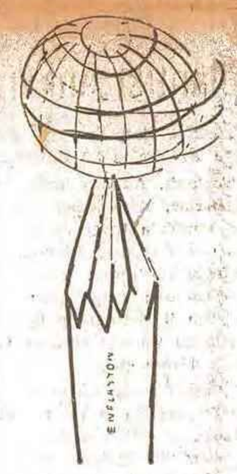
Son sıkıyönetim, Kıbrıs olayları ve savaş durumu gerekçesiyle ilan edilmişti. Demokratik güçler ve işçi sınıfımız bu gerekçenin altında yatan, egemen sınıfların baskı ve tahakküm emelleri konusunda yanılmadı. Dönemin Başbakanı Ecevit'in, sıkı yönetimin sadece dış olaylarla ilgili olduğu, yurt içinde emekçi halk üzerinde hiçbir baskı getirmeyeceği yolundaki teminatlarının aksine, gerçek, kısa zaman da kendini ortaya koydu. Önce grevler yasaklanmaya başlandı. Sonra işçi hareketleri büyük bir şiddetle bastırıldı. Tutuklamalar arttı. İşçi sınıfının siyasal örgütlenmesi üzerindeki baskılar şiddetlendi. Anti-emperyalist ve demokratik eylemler kısıtlandı, engellendi. Ve sıkıyönetim, geçtiğimiz günlerde, yeniden, işçi hareketlerinin en yoğun olduğu illerimizde bir ay daha uzatıldı.

Sıkıyönetimin bir ay daha uzatılmasına, Meclis'te hiçbir partinin ve grubun karşı olmadığı özellikle dikkati çekiyordu. Olağanüstü rejim artık olağanlaşmıştı. Sömürücü güçlerin istedikleri de bu değil miydi zaten.

Üstelik de, şimdiye kadar sıkıyönetim gerekçesi olarak hep Kıbrıs olayları ve Yunanistan'la Türkiye arasındaki «nazik» durum gösterilmişken, bu defa, Irmak Hükümeti'nin Milli Savunma Bakanı İlhami Sancar, hükümet adına yaptığı konuşmada, sıkıyönetimin, «örgütlenmekte olan aşırı uçlara karşı bir baraj» olduğunu açıklamaktan da çekinmedi. Böylece egemen sınıfların, tekelcilerin *fikirlerinin* ne olduğunu *zikriyle* de ortaya koydu.

«Aşırı uçlar» edebiyatı altında da, işçi sınıfının örgütlenmesi ve işçi sınıfının siyasal örgütünün kastedildiği bilinen bir

(Devamı 6, sayfada)

Burjuva hükümetler enflasyonla baş edemez

Fiyatlar gene artıyor, paranın değeri sürekli düşüyor. Devamlı bir enflasyon içindeyiz. Ne yapmalı diyor herkes, enflasyona karşı nasıl duralım?

Enflasyon, yani paranın değerinin düşmesi, satın alma gücünün kapitalizmin yapısal bir unsurudur. Kapitalizmden kurtulmadan enflasyondan da kurtulunmaz. Enflasyonun sorumlusu tekelci devlet kapitalizmi ve onu sürdürmeden yana olan emperyalizm ve yerli ortakları finans kapitalistlerdir.

Bu gerçeği geçenlerde kendi adamlarından biri daha itiraf etti. Burjuva iktisat «bilimi»nin son «deha»larından Amerikan iktisatçısı John Kennth Galbraith, geçen hafta, enflasyonun sorumlusunun petrol üreticisi az gelişmiş ülkeler değil, büyük batılı ülkeler (yani

(Devamı 6. sayfada)

Makarios'un Kıbrıs'a dönme sorunu emperyalist güçleri telaşlandırdı

Son günlerde Irmak hükümeti yetkililerinden Ecevit'e, Demirel'den Kamran İnan'a, Denktaş'tan Esenbel'e, gazetelerden sokaktaki adam'a kadar bir telaştır gidiyor: Makarios Kıbrıs'a dönecekmiş...

Makarios Kıbrıs'a dönecek diye Kıbrıs'taki Türk birlikleri alarma geçiriliyor. Sıkıyönetimin bir ay daha uzatılmasına Makarios'un dönüşü gerekçe yapılıyor. Denktaş ateş püskürüyor. Irmak hükümetinin yetkili ağızları Makarios'un adaya dönmesini istemediğimizi, bunun «barış» (!) a zarar olacağını bildiriyorlar. Ecevit de, konuşmalarında Makarios'un Kıbrıs'a dönüşünden duyduğu endişeleri dile getiriyor, Irmak hükümetinin Kıbrıs politikasını övüyor...

Hepsi iyi güzel de, unutulan birşey var: Hatırladığımız kadarıyla Makarios bağımsız Kıbrıs Devleti'nin halkın oylarının yüzde 95'e varan çoğunluğuyla seçilmiş meşru Başkanıydı ve Temmuz ayındaki ilk Kıbrıs müdahalesi, meşru başkan Makarios'a karşı faşist bir darbe gerçekleştirildiği için yapılmıştı. O zaman, Ada'ya barış götürdüklerini söyleyenlerin dayandıkları gerekçe Kıbrıs'taki meşru rejimin Akdeniz barışını tehlikeye atan bir faşist darbe ile devrilmesi ve Makarios'un Ada'dan uzaklaşmaya mecbur edilmesiydi. Kıbrıs Devleti'nin halkın büyük desteğine sahip başkanı'nın hayatı konusunda kesin bilgilerin bulunmadığı günlerde, basında ve kamuoyunda yaratılan hava, faşist bir darbenin kurbanı olmuş meşru bir devlet başkanı ve halkın egemen.

(Devamı 5. Sayfada)

Sosyalistler ve seçimler

Aylardır, Türkiye'de en fazla sözü edilen konu: Erken seçimler... Kitle haberleşme araçlarını ve siyasi mekanizmayı kontrolleri altında bulunduran egemen sömürücü çevreler, leyhte de olsalar, aleyhte de olsalar, seçim meselesini kamu oyuna «maletmiş» durumdadırlar.

Bizce halkımızın sorunu seçim değildir. Ve erken olsun, geç olsun, seçim halkımızın sorunlarından hemen hiç birine çözüm getirmeyecektir. Bugün halkımızın temeldeki sorunu, emperyalizme bağımlı yerli egemen sınıfların sömürü ve tahakkümüdür. Ve esas mesele, emperyalizme bağımlı bir kapitalizmin ağır bastığı kapitalist-prekapitalist karma sisteminin sonucu olan sömürü düzenidir. Bu sömürü düzeninin uzak geçmişten bugüne dek sürüp gelmesinin bir sonucu olarak ve emperyalizmin yeniden girmekte olduğu dünya krizine bağlı bir şekilde halkımızın ezilmesinin, sömürülmesinin artmasıdır.

Halkımızın giderek daha fazla yoksullaşması, bugün en somut biçimde kendisini pahalılık, işsizlik ve yoksulluk biçiminde göstermektedir.

Sömürü düzeninin bir sonucu olan bu duruma, seçimlerin çözüm getireceğini sanmak hayaldır. Bu nedenle, işçi sınıfı sosyalizmi, bugün herşeyden önce, öncelikle örgütlenme çalışmaları içinde, halkımıza siyasi gerçekleri anlatmak zorundadır. Halkımızın gitgide derinleşmekte olan sıkıntısının gerçek nedenlerini, sınıfsal meselesini ve sömürücü sınıfların iki yüzlülüğünü anlatmak zorundadır. Örgütlenme ile aji-prop-propoganda bütünleşerek, ge-

(Devamı 5, sayfada)

kitle

Ecevit'in yeni silahı: Sol düşmanlığı

CHP erken seçim istiyor. Amacı tek başına iktidara gelmek. Bunun için bütün gücüyle halka erken seçiminin herşeyi halledeceğini yayıyor. Bu amaçla bütün Türkiye'de geniş bir kampanyaya girişti. Eskişehir ve Bursa'da yapılan mitinglerde Ecevit konuştu, Ecevit konuşmasının uzunca bir bölümünü Türkiye'deki sosyalist harekete ayırmıştı.

Ecevit'e göre Türkiye sosyalistleri 50-100 yıl önceki fikirleri savunuyorlar. Bu her burjuva politikacısının ağzında düşürmediği birşey. Oysa, sosyalizmin eskiyip eskimediğini günlük hayat hergün, dünyanın her yerinde açığa çıkarıyor.

Ecevit şöyle diyor: Aşırı uçtaki bir takım eski kurtlar gene piyasaya çıktılar, gençleri kendi amaçlarına alet ediyorlar, onları kışkırtıyorlar.

Bu sözlerin anlamı açık. Türkiye'de bir sosyalist hareket yoktur, işçi sınıfının siyasi bir mücadelesi yoktur, Sadece bir avuç kötü niyetli, aşırı uçtaki adam vardır. Bunlar geniş yığınları kendilerine alet etmektedirler.

İşte Ecevit'in sosyalistler hakkındaki son görüşleri bunlar. Bunları eleştirmeye gerek yok. Önemli olan Ecevit'in bunları niçin söylediği.

Seçimler geliyor. Ecevit bunun telaşında. İki amacı var; önce hakim sınıflara kendisinin açık olarak sosyalizme karşı olduğunu ispatlaması lâzım. Seçimleri kazanmak için onların icazetine muhtaç. Böylece onlara garanti vermiş oluyor. Bu iş için de en klasik yolu, sosyalizme sövmek. Demirel'lerin, Feyzioğullarının ve benzerlerinin yıllanmış metodu, da özünde buna dayanıyordu, İkinci amaç halkın gözünde sosyalist hareketi küçük göstermek. Ecevit bir erken seçimde sosyalist bir partinin kendi oylarını bölmesinden korkuyor. Onun için sosyalizmi kötülüyor.

Bu yollla hiçbir şey elde edilemez. Türkiye'de artık sosyalizme söverek seçim kazanma dönemleri geçmiştir. Ecevit daha geçen seçimleri, halka «sol» vaadlerde bulunarak kazandığını unutmuş mudur?

«Aşırı sol» edebiyatının kimlerin kalkanı olduğunu, kimlere yaradığını unutmuş mudur? Ve halkımızın uyanışını kendi sınırları içinde tutabileceğini mi sanmaktadır.

SOSYALİST PRATİĞİN BAZI TEMEL KAVRAMLARI ÜZERİNE: — IV

Kendiliğinden mücadele

Çağımızda sınıf mücadelesinin evrensel niteliği

Kapitalist bir toplumda işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişki sosyalizme geçip karşı-devrim silinin ceye dek sürer. Bu nedenle kapitalizmin temel çelişkisi olan üretimin sosyal karakteri ile mülk edinmenin ve ürünlere el koymanın özel kapitalist niteliği arasındaki çelişki yeryüzün de ortadan kalkmadıkça işçi sınıfı ile burjuvazi yer yüzünde sürekli sınıf mücadelesi halindedir.

Bir ülkede sosyalizmin kurulması bile burjuvazinin karşı-devrim mücadelesinin sona ermesini getirmez. Sosyalist bir ülkede eski gerici düzeni özleyen yenik sömürücü zümreler işçi sınıfı iktidarına karşı mücadele ederler. Gene işçi sınıfının mücadelesi dünya çapında bir mücadeledir. Dünya kapitalizminin egemen gücü olan uluslararası finans kapital (emperyalist burjuvazi) yeryüzünden silinmedikçe, yani emperyalizm yıkılıp kaybolmadıkça, yeryüzünde sömürücü sınıflara karşı işçi sınıfı öncülüğündeki emekçi sınıf ve tabakaların mücadelesi sona ermeyecektir.

Yaşadığımız çağda, emperyalizme karşı verilmekte olan topyekûn mücadele gerçekte sınıf mücadelesinin uluslararası boyutta sürüp gitmesidir. Emperyalizme karşı verilmekte olan mücadele 1 — Sosyalist sistemin emperyalist sisteme karşı mücadelesi, 2 — Ezilen halkların emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı verdikleri mücadele 3 — Metropol ülkelerin de işçi sınıfının emperyalist burjuvaziye karşı mücadelesi, şeklinde başlıca üç ana alanda kıyasıya devam etmektedir.

Kapitalizmin uluslararası nitelik kazanması, işçi sınıfı hareketinin de uluslararası mücadele birliğini ve dayanışmasını güçlendirmiştir. Kapitalizm geçen yüzyılda bir yandan uluslaşmayı getirirken, öte yandan ulusların arasındaki duvarları yıkıp uluslararası niteliğe bürünmüştür. Bu özellik bütün ülkelerin işçilerinin ortak kaderlerini ve ortak çıkarlarını vurgulamış, *bütün ülkelerin işçilerinin birleşmesi* çağrısı günümüze kadar gitgide daha geniş ölçüde yankı bularak ve dünya işçilerine yayılarak gelmiştir. II. Enternasyonal hainlerinin uluslararası işçi hareketini bölmeleri, parçalamaları ve metropollerin finans oligarşileri uğruna işçileri savaşa sürüp kırdırmaları bile bu birliği zaafa uğratamamıştır. Ve dünya işçi sınıfı çok daha güçlü olarak yeniden örgütlenip merkezileşmeyi başarmıştır.

Partisiz mücadele nedir, neyi getirir?

Kapitalizmin olduğu her toplumda işçi sınıfı ile burjuvazi arasında mücadele vardır. Bu nedenle nerede burjuva var sa, orada işçi de vardır, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişki şu veya bu şekilde, ama mutlaka sınıf mücadelesi şeklinde kendisini gösterir.

Ama işçi sınıfının tüm sınıf mücadelelerinin karakterini soyut bir «sınıf mücadelesi» genellemesi içinde geçiştirmeyiz. Her şeyden önce, işçiler burjuvalara karşı günlük hayat kavgası içindedirler. Bu mücadele işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesidir. Patron tarafından daha az sömürülmek, veya daha fazla sömürülmemek için işçilerin verdikleri ekonomik-demokratik mücadele işçi sınıfının kurtuluşunu getirmez.

Eğer işçilerin kendi yığın örgütleri aracılığıyla verdikleri mücadele işçi sınıfının politik mücadelesi ile bütünleşmemişse, bir başka deyimle, işçilerin ekonomik mücadelesi işçi sınıfının politik örgütü, merkezi siyasi otoritesi tarafından yönlendirilmiyorsa, işçi sınıfının bu ekonomik demokratik mücadelesi *kendiliğinden mücadele* niteliğindedir.

İşçi sınıfının kurtuluşunun mutlaka siyasi mücadele ile gerçekleşeceği, gerçeğini işçi kitlelerine benimsetmek işçi sınıfı sosyalizminin ve dolayısıyle işçi sınıfı partisinin en önemli görevidir. Ve elbette bu görev, *örgütlenme — ajitasyon — propoganda* çalışmaları içinde gerçekleştirilir.

İşçi sınıfının pek çok yığın örgütleri vardır, işçi sendikaları, fabrika komiteleri, işçi birlikleri, gençlik örgütleri, kadın birlikleri, kooperatifler, kültür dernekleri vb...

Bunlar arasında, işçilerin *evrim aşamasında* en yaygın kitle örgütleri sendikalardır.

İşçi sınıfı partisi tüm işçi sınıfı hareketini kollektif bir bütün, bir örgütler yığını halinde örgütleyip merkezileştirmek ve merkezinde parti kurmay organlarının olduğu bu örgütler ağıyla mücadelesiyi yönlendirmekle yükümlüdür.

İşçi sınıfı sosyalizmi kendiliğinden mücadeleye karşıdır. Kendiliğinden mücadelenin yerini mutlaka siyasi otoritenin yetimindeki bilinçli ve planlı mücadele almalıdır.

Bildiğimiz gibi işçi sınıfının politik-ekonomik ve ideolojik mücadele üçlüsü bütündür. Kendiliğinden mücadele savunucuları, politik hareketi, gerçek öncü mücadeleyi erteledikleri ve bu en önemli görevi savsakladıkları için, işçi sınıfını kaçınılmaz olarak yenilgiye veya sürekli başarısızlığa sürüklerler. Çarın jandarma albayı Zubatov bu misyonu üstlenip, işçileri sendikal-ekonomik örgütlerde hapsetmek için polis örgütleri kurmuştur. Bugün herkim ki siyasi mücadeleye karşı çıkmakta veya siyasi mücadeleyi ikinci plana itmekte, önemsememekte, hasıraltı etmeğe çalışmaktadır, o kişi veya çevre, objektif olarak Zubatov'dan farklı bir tutum içinde değildir.

Siyasi mücadele

Siyasi deyince, kendiliğinden mücadelenin sona ermesi, tüm işçi sınıfı mücadelesinin Parti tarafından yönlendirilmesi zorunluluğu kendiliğinden ortaya çıkar. Siyasi mücadele ancak ve sadece işçi sınıfı partisi ile verilir. Partisiz bir siyasi mücadeleden sözedilemez. Ve sık sık belirttiğimiz gibi, partinin görevi sadece siyasi mücadeleyi yürütmek değil, aynı zamanda işçi sınıfının üçlü mücadele bütünlüğünü sağlamak, ve ayrıca işçi sınıfının yedek güçlerini ortak bir program etrafında birleştirip, halk cephesini (devrim cephesini) karşı-devrim cephesine karşı teşkil etmektir.

Geçmişte ve günümüzde bazı küçük burjuva unsurlar ve bu arada anarko-sendikalistlerle Troçkistler, işçi sınıfının siyasi mücadelesinin sendikalar aracılığıyla da verilebileceğini iddia ederler ve bu doğrultuda çalışırlar. İşçi sendikalarını siyasi mücadele örgütleri gibi görüp onlarla iktidar savaşı yürüteceğini savunan görüşler, gerçekte 1. Enternasyonal çağından günümüze kadar süregelmiş son on yıllarda etkisini iyice yitirmiş anarko-sendikalist görüştür. Bu görüş genel grevler yoluyla sonuca gidebileceklerini veya devrim anında sendikalardaki işçileri silâhlandırıp iktidarı ele geçirebileceklerini savunurlar.

Siyasi mücadeleyi lafzen kabul eden, pratikte inkâr eden bir çizgidir bu... Partinin ve partili işçinin, parti üyesinin niteliğin kavrayamayan, partinin demir disiplinine uymak istemeyen, bilinç düzeyi gelişmemiş yığınlar arasında —sendika örgütlerinde— organsız ve anarşik çalışma ile siyasi hareket hayal eden anarko-sendikalizm, tarihte, işçi sınıfı partilerini hayli zaafa uğratmış, I. Enternasyonal'de yenilgiye uğramalarına rağmen, 1 Emperyalist Evren savaşı sonrasında işçileri yığınsal anarşiye iterek, Almanya, İtalya İspanya ve Fransa'da sınıf mücadelesini zaafa uğratmıştır.

Bu nedenle her hangi suretle olursa olsun kendiliğinden mücadeleyi savunan veya sendikaları siyasi mücadele araçları olarak gören her türlü eğilime karşı şiddetle mücadele etmek, işçi sınıfı mücadelesinin ve tüm emekçi halk hareketinin ancak ve sadece *işçi sınıfı partisi* öncülüğünde, onun merkezi otoritesinin önderliğinde başarıya ulaşabileceğini tavizsiz savunup, pratikte bulunun gereğini yapmak işçi sınıfı sosyalizminin başlıca görevidir.

Bu görev, kendiliğinden harekete dergi sayfalarında, salonlarda, alkış tutan, kendiliğinden mücadeleye övgüler düzen, «halkımız, kitleler» vb. gibi soyut sözlerle kitlelere örgütsüz mücadeleyi öneren işçi sınıfı düşmanlarına, likidatörlere ve provokatörlere karşı amansız mücadeleyi gerektirir. Fakat asıl görev işçi yığınları başta olmak üzere tüm ezilen yığınlar arasında çalışmak, örgütlenmek, işçilerin bilinç düzeylerinin gelişmesine yardım etmek, sosyalist işçi liderlerinin yetişmesini, partiye kazandırılmasına sağlamakla, işçilerin kitle örgütlerinde etkin ve öncü olmakla yerine getirilebilir.

Kendiliğinden mücadelenin bir başka biçimi : Kuyrukçuluk

Kendiliğinden mücadelenin biricik panzehiri işçi sınıfının devrimci partisidir. İşçi sınıfının devrimci siyasi otoritesi, kendiliğinden sınıf mücadelesi ile siyasi mücadeleyi ve ideolojik mücadeleyi, kendi öncülüğünde sentezleştirir. İşçi sınıfının politik hareketinin zayıf olduğu, işçi sınıfının siyasi örgütlenme düzeyinin düşük olduğu şartlarda, Partinin başlıca görevi vargücüyle politik bilinçlenmeyi ve örgütlenmeyi hızlandırmaktır. Eğer bir sınıf hareketinde, kendiliğinden mücadele örgütlü politik mücadeleyi aşıyorsa, politik hareket kendiliğinden mücadelenin gerisinde gidiyorsa, parti kitlelerin devrimci dinamiğinin gerisinde kalıyorsa, bu durum giderilinceye kadar harekette yeni yeni başarısızlıklar kaçınılmazdır. İşçi sınıfının politik mücadelesi kitlelerin gerisinde ise, ortaya çıkan durum «kuyrukçuluk» olur. Kuyrukçuluk sadece işçi sınıfı dışındaki zümrelerin kuyruğuna takılmak değil, aynı zamanda kitlelerin devrimci mücadelesinin de kuyruğunda gitmektir. Ama kitlelerin dinamizminin gerisinde kalarak kuyrukçu bir duruma düşen çizginin, çoğu zaman başka zümrelerin de kuyruğuna takıldığı, bu iki tür kuyrukçuluğun birbirini tamamladığı yaşanmış örneklerdir. Genel olarak politik hareketin zaaf içinde olması, işçi sınıfı hareketine sızmış burjuva ve küçük burjuva uzantılarının politik hareketi zümre adına saptırmaları ile ortaya çıkar. Böylece işçi kitlelerinin öncülük edemeyen, onları örgütleyip, onlarla birlikte örgütlenerek, kitleler içinde kitle liderlerinin nitelik ve nicelik güçlenmesiyle orantılı olarak gelişemeyen, işçi sınıfının ve marksizmin devrimci ruhunu taşımayan her siyasi çizgi, pek çok zümre saptırmasını taşımağa mahkumdur.

İşçi sınıfı partisini öncü yapan faktör, işçi sınıfının en bilinçli en fedakâr, en yiğit unsurlarını organlar ve prensipler çerçevesinde kollektif demir disiplin içinde bünyesinde barındırmasıyla, ve boyuna işçi sınıfı liderleri yetiştirmesiyle gerçekleşir. Teorik ve pratik olarak kadrolaşmamış, örgütlenmesini gevşek tutmuş bir parti, ya da elit kadrolarını kitlelerden tecrit etmiş bir «kadrolar kulübü», ne denli iyi niyetli olursa olsun kitlelere öncülük edemez, kitlelerin gerisinde kalır, bu geri kalış sözkonusu örgütü işçi sınıfına yabancı zümrelerin etkisi altına sokar.

Parti, kendiliğinden mücadeleyi aştığı ve öncülüğü bilfiil yerine getirdiği, zaman başarıya ulaşır işçi sınıfı başta olmak üzere tüm emekçi halk hareketlerini sömürü ve tahakküm zincirinin en zayıf noktasına yönlendirecek biricik öncü güç olan Parti, bu görevini gene zümre sapmaları içinde atalet veya maceracılıkla değil, bilimden ve bilimsel yöntemden asla ayrılmadan, ve marksizmin devrimci ruhunu bir an olsun yitirmeden yerine getirebilir.

Gelecek hafta ekonomik ve siyasi-ideolojik mücadeleyle ilişkili olarak Parti ve sendika ilişkilerinin evrensel prensiplerini ele alacağız.

Portekiz'de günün sorunu seçimler

Portekiz'de siyasi partiler Mart ayında yapılacak seçimlere yoğun bir şekilde hazırlanmaktadır. 48 yıllık faşist diktatörlükten sonra, seçimler ve demokrasi isteği, sağdan sola, siyasi yelpazenin bütün partilerinde egemendir. Bugün bütün dünyadaki burjuva basını ağız birliği etmişçesine Portekiz'i bekleyen tehlikelerden bahsetmekte, «sonu Allende'ye benzeyebilir» demektedirler. Ancak Şili'ye faşizmi getirenin CIA, ITT ve Kissinger'in, yani ABD emperyalizminin parmağı olduğunun iyice gün ışığına çıktığı son günlerde, Amerikan senatosunda bile bazı «iyi niyetli» kişiler «Bu kez «Portekizden uzak dursun CIA. Portekiz kendi başının çaresine baksın» demektedirler, Ama Portekiz'de solun, hele hele Komünist Partisi'nin iyiden iyiye güçlü olması uluslararası sermayeyi çoktan ürkütmüştür ve Portekiz'den çekindiklerini NATO toplantılarında açığa vurmuşlardır. Nato konsey toplantıları devamlı olarak ertelenmekte, ve Nato üyeleri arasından özellikle Amerika, «Portekiz'de Sovyet yanlısı Komünist partisi iktidar ortağı oldukça» toplantılara Portekiz temsilcilerinin katılmasını sakıncalı gördüklerini bildirmektedir. Portekiz hükümeti ise Nato toplantılarına katılmayabileceğini söylemiştir, Ancak şimdiye kadar gayet temkinli adımlar atan ve yarım yüzyıl çektiği çilelerle bir kez daha karşılaşmak istemeyen Portekiz solu, Nato'dan çekilme hususunda şimdilik bir karar vermeyeceklerini bildirmişlerdir. Portekiz solu ani ve aceleci kararların, CIA'nın hareketlerini çabuklaştıracağını ve Portekiz'i belki de güçlü bir direnişe hazır olmadan yakalayabileceğini iyi bilmektedir.

Portekiz'deki en örgütlü parti Komünist partisidir. Parti birinci sekreteri Cunhal, «sınıf mücadelesine inanıyoruz, ve şu anda verdiğimiz bazı tavizler de sınıf mücadelesine katkıda bulunmak içindir» demektedir. Cunhal'e göre Nato sorunu Avrupa güvenliği konusundaki sorunların tümüyle ilgilidir ve şu anda Komünistler bu sorunun öncelik kazanmasını istememektedirler. Programlarında varolan endüstri ve bankaların devletleştirilmesi işi de, şu anın pratik sorunlarının içinde yer almamaktadır, Şu anda Komünistlerin görevi örgütlenmeyi iyice sağlamlaştırmak ve yaygınlaştırmaktır.

Genellikle aydınlar ve küçük burjuvalarca desteklenen Sosyalist parti'nin lideri ve aynı zamanda dışişleri bakanı olan Mario Soares halk arasında da büyük ölçüde tutulmakta fakat Parti, örgütünü işçiler ve köylüler arasında yaygınlaştıramamaktadır. Ülkenin en büyük sendikaları tamamen komünistlerin kontrolundadır ve bu da sosyalistleri rahatsız etmektedir,

Komünistlerin kontrolunda olan sadece sendikalar değildir, Sosyal Demokrat olduğunu iddia eden Halk Demokratik Partisi'nin programında da «üretim araçlarının kamulaştırılması» maddesi yer almakta dır ve bu partinin lider kadroları da komünist partisinin ilkelerine bağlıdır. Seçimlerde en büyük şansa sahip olduğu ileri sürülen bu partinin bu yüzden aslında bir «cephe» politikası gereği kurulduğu ve seçimlerden sonra komünistlerle koalisyona gidecekleri söylenmektedir.

Sağda ise iki parti vardır. Bunlar özellikle kuzeydeki küçük toprak sahibi köylüler arasında tutulmaktadırlar. Ülkenin endüstri hayatını ellerinde tutan bir kaç eski ailenin bu partilerden birini sonuna kadar destekleyeceği de göz önüde tutulmalıdır.

Şu anda Portekiz'deki en önemli faktörlerden biri de faşizmin yıkılmasında başlıca unsur olan «Silâhlı Kuvvetler Hareketi»dir. Bu hareketi kontrol altında tutan genç subaylar özellikle Spinola'nın sahneden çekilmesinden sonra tamamen sola kaydıklarını göstermekte ve bir «bir cephe»yi desteklemektedirler. Fakat bugün «Silâhlı Kuvvetler Hareketi» için de en önemli sorun seçimlerin salimen yapılması ve Portekiz'de demokrasinin yerleşmesidir.

Kristal-İş sendikası işçiye ihanete devam ediyor

Mersin KİTLE bürosu

Daha önce KİTLE'de haber verildiği gibi, Mersin'de kurulu Anadolu Cam Sanayiinde çalışan işçiler adına geçtiğimiz dönemde Sarı Kristal-İş Sendikası Toplu İş Sözleşmesi imzalamıştı.

Kristal-İş Sendikasının imzalamış olduğu sözleşmeyi hiç bir cam işçisi beğenmemişti. Üstelik Kristal-İş Sendikasının Toplu Sözleşme yetkisi alırken çevirdiği dolapları bütün cam işçileri nefretle karşılamışlardı. Nitekim bu hoşnutsuzluk geçtiğimiz aylarda artmış işçiler, Hür-Cam-İş Sendikasına geçmeğe başlamışlardı.

Cam işçileri üstüste yaptıkları toplantılarda Kristal-İş'in sarı bir sendika olduğunu, artık işçiye bir hayır getirmeyeceğini söylemişler ve istifa kararı almışlardı...

Evet... Kristal-İş Sendikasının özgürce kendi sendikasını seçen işçiye cevabı ihanet etmek olmuştur. Anayasanın 46. maddesi istediği kadar sendika özgürlüğünden bahsedebursun, Sarı Kristal-İş işçiye ihanete kararlıdır. İstifa eden işçilere: «Sakın tehdit olarak kabul etmeyin...» diye yazdığı mektubunda, artık sözleşmeden yararlanamazsınız» denmekte, Yılbaşına kadar tekrar üye olma «fırsatı» tanımmaktadır. Aslında Kristal-İş'in bu mektubu bir ihanet belgesi olarak kabul edilmeli, ülkemizin neresinde olursa olsun bütün işçi kardeşlerimiz bu gibi sendikacıları aralarına sokmamalıdırlar.

Bir işçi sınıfı şehidini anıyoruz

Üç yıl önce Paşabahçe Şişe ve Cam fabrikalarında sürdürülen bir grevde işverenin üzerine sürdürdüğü kamyonun altında kalarak can veren yiğit bir şehidimizi, Kadir Peker'i anıyoruz. Kadir Peker işçi sınıfının verdiği ne ilk ne de son şehittir. İşçi sınıfı burjuvaziye karşı verdiği azimli mücadelede belki de daha çok şehitler verecektir.

Ama Kadir Peker, Burjuvazinin işçi sınıfının mücadelesini kırmak için neler yapabileceğinin güzel bir örneğidir. 26 Ekim 1971'de Paşabahçe Şişe Cam Fabrikalarında 2200 işçinin katılmasıyla grev başlamıştı. İşveren, başarıyla yürütülen grevi kırdırmak için elinden ne gelirse yapmaya hazırdı. O devir, baskı ve terörün yurdun her köşesinde egemen olduğu faşizm yıllarıydı. İşveren işte bu faşizmin bütün olanaklarını sonuna kadar kullanmak niyetindeydi. Nitekim kullanmıştı da ama ancak 11 işçiye işbaşı yaptırabilmişti. Grevi kırmanın tek çaresi olduğunu düşünmüş ve bulduğu maşalardan birini kullanarak kan dökmeye karar vermişti, İşçiler fabrikanın önünde büyük bir kararlılıkla nöbet bekliyorlardı. Grevin 48 inci günü işveren fabrikadan mal almak bahanesiyle bir kamyon gönderdi. İşte bu kamyon grev gözcülerinin üzerine yürüdü. Kadir Peker kamyonun altında kalarak oracıkta can verdi, bir arkadaşı, İrfan Kuru da yaralandı. Ama Kadir Peker'in mücadelesi uğruna can vermesi işverenin umduğu gibi işçi arkadaşlarının gözünü, yıldırmamıştı.

Saygıyla andığımız Kadir Peker,in şehit olmasından sonra grev durmadı, 11 gün daha sürdü ve grevin 59 uncu günü Paşabahçe Şişe ve Cam fabrikasının işçileri kararlı mücadelelerinin ürününü gördüler, istedikleri hakları söke söke almasını bildiler, Sadece onlar mı? Aynı zamanlarda başka cam fabrikalarında da grevler vardı. Çayırova ve Topkapı fabrikalarında da Paşabahçe'de olduğu gibi işçiler mücadele ediyorlardı, Olaylar bu fabrikalarda da duyuldu ama, buralarda da işçiler işverenlerin baskısından yılıp sinmediler, Grevlerini sürdürüp haklarını elde ettiler.

Paşabahçe, Topkapı ve Çayırova cam fabrikalarında grevlerin gelişmesi şöyle olmuştu:

4/Ekim1971: Paşabahçe Şişe Cam fabrikalarında çalışan 2200 işçi Kristal iş sendikası yöneticileriyle yaptığı toplantı sonucunda grev kararı aldı.

15/Ekim/1971: Türkiye Şişe Cam Fabrikaları Genel Müdürlüğü ile Hür-Cam-İş sendikası arasındaki Toplu iş sözleşmesi, görüşmeler anlaşmazlıkla sonuçlanınca grev kararı alındı. Grev kararı Çayırova ve Topkapı Teknik Cam fabrikalarında uygulanacaktı.

26/Ekim1971: Paşabahçe Şişe Cam Fabrikalarında sabah saat 05'de 2200 işçi greve başladı.

2/Kasım/1971: Sabah saat 06'da grevci işçiler fabrikanın çevresini sararak, işbaşı yapmak isteyen grev kırıcılarını engellemek isteyince polis fabrikanın etrafını sardı. Fabrika müdürü 11 işçinin işbaşı yaptığını ancak fabrikanın üretime geçemiyeceğini açıkladı.

19/Kasım/1971: Grevi kırmak isteyen bir işçi, grevci işçiler tarafından engellendi.

12/Aralık/1971: Grevin 48. günü İşveren işçilerin üstüne kamyon sürdürerek bir işçinin ölümüne bir başka işçinin de yaralanmasına sebepoldu.

23/Aralık/1971: Çayırova Cam Fabrikalarında 41 gündür devam eden grev sona erdi, Hür-Cam-İş sendikası saat ücretlerinde birinci yıl 125, ikinci yıl 100 kuruş zam aldı Topkapı, ve Paşabahçe'de grevler sona erdi, işçiler iki yıl içinde 225 kuruş saat ücreti aldılar,

KİTLE'ye mektup var...

"Kambur, kambur kambur üstüne"

İşçi kardeşlerim şu kamburları sırtımızdan kim kaldıracak?.

Cevabı: İşçi sınıfının devrimci ve de örgütlü mücadelesi. Yine, «yarıkkaya», o İskenderunun meşhur yarıkkayası yüzlerce yiğit işçiyi çatılardan atarak öldüren yarıkkaya esmeye başladı.

Bilinçsiz, bir o kadar da örgütsüz. Yalnız bilinçsiz ve örgütsüz değil kasıtlı olarak böyle bırakılmış örgütsüzlüğü burdan gelen yapı işçisinin yarıdan fazlası bugün çalışamadı, daha doğrusu çalıştırılmadı. Dolayısı ile bugünkü yevmiyeleri de güme gitti.

İşte böyle yapı işçisinin durumu.

Yarıkkaya yine gündüzümüzü gece yaptın, Biz elleri nasırlı yüzü yanık çatık kaşlı gür bıyıklı yiğit yapı işçisini Faşizm'in gardıyanı gibi penceresi camsız, ateşsiz, helasız, susuz, sağlıksız, pis koğuşlara tıktın. Bizler, yıllar boyu Uluslar arası finans kapitalin güdümünde olan parababalarının tahakkümünde ezilmiş, ezildikçe bilenmiş işçi sınıfına, senin bu geçici zulmün vız gelir.

Bu haksızlıkları baskı ve terörü ödeteceğiz, yarıkkaya sana, teknik bilincimizle, Parapabalarına da bilinçli sınıfımızla.

Yol İş Federasyonu sana da sesleniyoruz, Yarıkkaya rüzgarından verilmeyen haklarımız, bu nedenle çatılardan düşüp ölen kardeşlerimizin sayısı az değil. Bu günlerde bu dertler daha da çoğalacak. Çoğalacak ama ne Yarıkkaya ve nede onun kadar teklifsiz gelen Yol İş Federasyonuna yiğit yapı işçisi metelik vermeyecek, bunu böylece bilesiniz.

İşçi sınıfı devrimcileri ve tüm işçi sınıfı bunu böyle bili yor ve kabul ediyor.

Kardeşlerim yazımın başında belirttiğim gibi sırtımızdaki kamburları hep birlikte ve Türkiye Sosyalist İşçi Partisi çatısı altında toplanarak o lanet kamburları köksüz birer ot gibi, nasırlı elimiz, çelik bileğimiz ve sınıf bilincimizle söküp söküp atacağız,

Yaşasın İşçi Sınıfının devrimci mücadelesi.

Kasım Yetkin
Yapı İşçisi

kitle

Sahibi : Mehmet Yücel / Sorumlu Müdür : Orhan Doğançay/ Yönetim yeri : Çemberlitaş, Piyerloti Caddesi 37/c İstanbul/ İzmir Bürosu : 355. Sokak 55.401/ Konya Bürosu : İdmanyurdu Sitesi, Kat: 3, No: 90/ Eskişehir Bürosu : Köprübaşı Tekiz Sokak 2.8/ Adıyaman Bürosu : Gölbaşı Caddesi No: 121/ Urfa Bürosu : Azat Kitabevi, Hükümet konağı arkası Konak pasajı URFA / Ceylanpınar Bürosu : Posta Kutusu : 9, Ceylanpınar / Gölcük Bürosu : Yeni Mahalle, 27 Mayıs Caddesi, Kerimağa Blok Apartmenları 20-E / Abone şartları : yıllık 50, altı aylık 30 lira. Dış ülkeler için iki katı / Yayıtım : Hür Dağıtım / Dizgi : Murat Matbaacılık Koll. Şti. / Baskı : Özgür Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi / Son baskı tarihi : 9 Aralık 1974

TSİP'den haberler

TSİP Genel Yönetim Kurulu toplantısı Ankara'da yapıldı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi 4. Olağan Genel Yönetim Kurulu Ankara'da 30 Kasım - 1 Aralık tarihlerinde toplandı.

Toplantı, Ankara ilinde üyelere açık olarak başladı. Parti üyelerine, Türkiyedeki son gelişmeler, bu gelişmeler karşısında Parti'nin tavrı ve Parti içi sorunlar konusunda bilgi veren Genel Başkan Ahmet Kaçmaz ve Genel Sekreter Yalçın Yusufoğlu'dan sonra, Merkez Yürütme Kurulu üyesi İbrahim Seven partinin gençlik politikasını anlattı. Yeni teşkilâtlanma ve eğitim ilkelerinin de üyelere kısaca duyurulduğu toplantının bundan sonraki bölümü, Genel Yönetim Kurulu üyeleri arasında devam etti.

İki gün süren Genel Yönetim Kurulu toplantısı'nın ikinci gününde yapılan basın toplantısında, alınan kararlar basına açıklandı. Çeşitli ajansların, TRT'nin ve gazetelerin katıldıkları basın toplantısında basın mensuplarının çeşitli sorularına cevap verildi ve partinin özellikle erken seçimler karşısındaki tavrını açıklayan bir basın bildirisi yayınlandı.

Basın toplantısında, Başkan Ahmet Kaçmaz, partinin yürüttüğü referandum kampanyası konusunda bilgi verdi ve TSİP'in toplu sözleşme, referandum ve grev kanun taslağının kısa süre içinde halkımıza açıklanacağını, bu taslağın işçilerin imzasına açılmış bulunduğunu bildirdi.

Erken seçimler konusunda, Genel Başkan Ahmet Kaçmaz, erken seçimlerin halkımızın sorunlarına çözüm getirmeyeceğini, bugün bir zorunluluk halini almış da olsa, halkımızın demokratik iktidarı dışındaki bir çözümü, meselâ erken seçimleri bir kurtuluş yolu olarak göstermenin halkı aldatmak olduğunu söyledi. «Partimiz seçimleri özünde demokratik bir olay sayar, Ancak bir çözüm olarak görmez. Üstelik de, mevcut kanunlar, seçimlerin demokratik bir ortamda yapılmasını engelleyen anti demokratik maddelerle doludur. Bir yandan bu anti sonbaharda yapıldığ takdirde, seçimlere bütün Türkiye'de kayandan, Partimiz, erken seçimlere hazırlanmaktadır. İlkbaharda yapılacak bir erken seçimlere, Seçim ve Partiler Kanunlarındaki bu anti demokratik hükümler yüzünden ancak bağımsız adayları desteklemekle katılacak olan Partimiz, seçimler sonbaharda yapıldığ takdirde, seçimlere bütün Türkiye'de katılacak ve işçi sınıfımızın sesini duyuracak, işçi sınıfımızın bağımsız politikasını sürdürecek ve vurgulayacaktır» diyen Genel Başkan, CHP'yi desteklemenin düşünülüp düşünülmediği şeklindeki sorulara da, işçi sınıfının bağımsız politikasının ve partinin varlığının bir destek değil ancak bir cephe'den söz etmeye imkân vereceği, genel olarak antifaşist cephede görülmüş olmakla birlikte, gittikçe sermayeye yaslanan ve sağa kayan CHP ile böyle bir cephe'nin mümkün olabilmesi için başta NATO'dan çıkmak, tekelci birimlerin devletleştirilmesi, 141.142. maddelerin kaldırılması gibi şartların cephe'nin unsurları tarafından kabulünün gerektiği cevabını verdi.

Sakarya il örgütü kuruldu

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Sakarya il müteşebbis heyeti atanmıştır. Görev bölümü şöyledir: Mustafa Bozturgut (Başkan), Halil Vurucu (Sekreter), Hamit Mutlu (Sayman), Ercan Yorulmaz (üye), Metin Erköse (üye), Seyithan Teke (üye), Nesimi Doğan (üye),

Öte yandan Sakarya il sekreteri olarak atanan Halil Vurucu'nun işine çalıştığı işyeri tarafından son verilmiştir. Ağır Bakım Tamir Fabrikasında tesviyeci olarak çalışan Halil Vurucu'nun işten çıkarılma gerekçesi «işyerinde sosyalizm propagandası yapmak»tır. Halil Vurucu aleyhinde şahitlik yapanlardan birisi, işyerindeki Türk-İş'e bağlı Harp-İş sendikası temsilcisi, diğeri yine Harpİş'in militanlarından biri, üçüncü sü de CHP İl Gençlik Kolu başkanıdır,

ZİKRULLAH KIRMIZI

Egemen güçlerin önemli silahı: 141.-142. maddeler

Türk Ceza Kanunu'nun 141 ve 142. maddeleri, işçisınıfının ve tüm emekçi sınıfların örgütlenme özgürlüğünün önüne dikilmiş bir duvardır. 141. madde «Sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü tesis etmek, sosyal bir sınıfı ortadan kaldırmak, memleket içinde müesses iktisadî ve sosyal temel nizamları devirmeye matuf cemiyet kurmak, bu cemiyeti sevk ve idare etmek, bu cemiyete üye olmak...» diyerek, sömürgenlerin açık tahakkümünün varlığını görmezlikten gelerek, aslında emekçi kitlelerin örgütlenmesini engellemeyi hedefler. Faşist İtalyan Ceza Kanunundan alınmış olan 141. madde, bugüne kadar ki bütün uygulamalarıyla, bir avuç sömürücü azınlığın en geniş emekçi kitleler üzerindeki baskı, sömürü ve tahakkümünü korumak için kullanılmıştır. Maddenin kendisi, örgütlenme özgürlüğünü kısıtlamayı amaçladığı gibi, uygulamada da bu gerçek apaçık ortaya çıkmaktadır. Türkiye'de burjuva diktatoryasının, egemen güçler tahakkümünün sürüp gittiği uzun yıllar boyunca, başta işçi sınıfının siyasal örgütleri olmak üzere, emekçi kitlelerin tüm siyasal partileri, tüm dernekleri, demokratik örgütler hep bu maddeye dayanılarak kapatılmıştır. İşçi sınıfının, sosyalist örgütleri, demokratik -örgütlenme girişimleri hep bu madde ileri sürülerek engellenmiştir. Bir araya gelip sorunları tartışan üç kişi, hatta 12 Mart sonrasında örnekleri sık sık görüldüğü gibi mektuplaşan birkaç kişi, bu maddeye dayanılarak «gizli örgüt» sayılmış, ağır hapis cezalarına çarptırılmıştır.

Oysa 141. maddenin kendisi sermayenin, finans kapitalin kendi diktasını sürdürmek, kendi anti-demokratik varlığını ve tahakkümünü korumak maddesinden başka birşey değildir.

Anti-demokratik 141. madde, Dernekler Kanunu'ndan Seçim ve Siyasal Partiler Kanunu'na kadar bütün diğer kanunlarda da yansır. Bu kanunların anti-demokratik maddelerine ek olarak, sermaye tahakkümünün bu başlıca kalkanını bütün örgütlenmeler üzerine yayar.

Demokrasiden, eğer açıkça söz edilecekse, demokrasi sözünü ağızlarına alanların 141 ve onu destekleyen 142. maddelerin anti demokratik niteliğini ortaya koyması ve bu maddelerin kalkması için mücadele etmesi gerekir. Lâfla demokrasi hatta burjuva demokrasisi bile olmaz. Kim ki demokrasiden yana olduğunu söyler, o, kitlelerin örgütlenme özgürlüğünden yana demektir. Kitlelerin örgütlenme özgürlüğünün önüne bir duvar gibi dikilen 141 ve 142. maddelerin kaldırılması için mücadele tüm demokratik güçlerin ilk görevidir.

141 VE 142. MADDELERİN KALDIRILMASI, KİTLELERİN SERBESTÇE VE GÜÇLÜCE ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜNE KAVUŞMASI İÇİN MÜCADELE EDELİM. DEMOKRATİK GÜÇLER KENDİLERİNİ BU MÜCADELEDE DE İSPATLAYACAKLARDIR.

Dernekler kanunu örgütlenmeyi kısıtlamaktadır

12 Mart sorasında, bir kat daha anti-demokratik hale getirilen, sömürücü tahakkümünü bir kat daha yansıtan Dernekler Kanunu, dernek kurmayı, dernekleri birlikler şeklinde güçlendirmeyi, uluslararası dayanışmaları engellerken, aynı zamanda toplumun en uyanık kesimlerinin örgütlenebilmesini de engelleme amacını taşımaktadır.

Dernekler Kanununun 4. maddesi, kurulması yasak dernekleri sayarken yine 141. maddeye ve bu maddenin alt hükümlerine dayanır. Kurulamayacak derneklerin dökümü yapıldıktan sonra, geriye «Kanarya Severler» derneği ve benzerlerinden pek de fazla birşey kalmadığı görülür. Yine bu madde ile, 12 Mart sonrası faşist dönemde, öğrenci derneklerini faşist güçlere peşkeş çekmek ve bir daha da ellerinden kaçırmalarını engellemek için, Üniversite ve Yüksek okullarda, eğitim müesseselerinde birden fazla öğrenci derneği kurulması yasaklanmıştır. Böylece faşistlere kurdurtulan ve korunan öğrenci dernekleri dışında, öğrencilerin örgütlenmesi kısıtlanmış olmaktadır.

Dernekler kanunu, 6. maddesiyle, derneklerin uluslararası derneklere katılmasını, uluslararası dayanışmasını engeller. Ama sömürücü sınıflara kolaylık olsun diye, hemen ardından 10 ve 11. maddelerinde, uluslararası beraberlik ve iş birliği yapılmasında fayda görülen hallerde Bakanlar Kurulu kararıyla bu türden faaliyetlerde bulunulabileceği ve bu türden derneklerin kurulabileceği eklenir. Nitekim bu maddelere dayanılarak Türkiye'de NATO severler derneği, Kuzey Atlantik Paktı Derneği ve benzerleri kurulmuş, ancak dünya işçi sınıfıyla dayanışmayı öngören hertürlü faaliyet yasaklanmıştır.

Dernekler Kanununun 15 maddesi siyasal partilere k[illegible]yıtlı öğ[illegible]ilerin öğrenci derneklerin[illegible] olmalarını engeller. Yani, en etkin örgütlenmenin siyasal örgütlenme olduğunu bilen egemen güçler, gençliği bu etkin örgütlenmenin dışında tutmak için ellerinden geleni ardlarına koymazlar. Yine derneklerin siyasal partileri ve eğilimleri desteklemeleri de Dernekler Kanunu ile yasaklanmıştır.

Böylece, ancak siyasal örgütlenmeyle bütünleştiği zaman etkili olabilecek Dernekleşme güçten düşürülmek istenmiştir.

Yine Dernekler Kanunu, farklı derneklerin güçlü birlikler kurmalarını, birlikte iş ve eylem yapmalarını 32. maddesiyle engellemektedir. Bu maddeye göre, farklı alanlarda çalışan ama demokratik mücadelede amaçları bir olan demokratik kuruluşlar bir araya gelip iş yapamazlar, ortak bildiri yayınlayamaz, ortak mücadele veremezler. Egemen sınıfların örgütlenmeyi bölük pörçük etmek, güçleri dağıtmak politikası bu maddelerde bütün açıklığıyla yansır.

12 Mart sonrasında, Derneklerin bildiri yayınlama hakları da kısıtlanmıştır.

Kısaca, mevcut Dernekler Kanunu, 12 Mart sonrası faşist dönemin de izlerini taşıyarak büsbütün anti-demokratik bir yapıya sahiptir. Bu kanunla toplumun en dinamik bölümlerinin etkili örgütlenmesi engellenmekte, örgütler arası işbirliği, güçbirliği, eylem birliği yasaklanmakta, en üst örgütlenme olan siyasal örgütlenme ile bağlar koparılmakta, dernek kurma özgürlüğü anti demokratik şekilde sınırlanmaktadır.

Mevcut dernekler kanunu gerek yapısı gerekse uygulanışıyla anti demokratiktir. Egemen sınıfların kitlelerin uyanışını ve örgütlenmesini engelleme, vesayet altına alma özlemlerini yansıtmaktadır.

ANTİ DEMOKRATİK DERNEKLER KANUNU KALDIRILMALIDIR.

Örgütsüz emekçi sınıflar, egemen güçlerin baskı ve tahakküm ağını aşamazlar.

Emekçi sınıflar, bir «yığın» olmaktan ancak bilinçlenerek ve örgütlenerek kurtulurlar. Sömürü ve tahakküme karşı, ancak örgütlü güçleriyle mücadele verebilirler. Çağımızda emekçi kitlelerin örgütlü siyasal mücadelesinin öncüsü işçi sınıfı ve onun siyasal partisidir. Ancak işçi sınıfının ve siyasal partisinin öncülüğünde onun etrafında her alanda güçlüce örgütlenmiş olan kitleler, egemen güçlerin baskı, sömürü ve tahakkümünü yenebilir, halkın demokratik iktidarını kurabilirler.

Egemen güçler, sömürücü sınıflar örgütlüdürler. Siyasal partileri, dernekleri, sendikaları, kulüpleri, vb. etrafında, en büyük bir özgürlük içinde örgütlenmişlerdir. Mevcut kanunlar ve bu kanunların uygulanması onların örgütlenmesini hiç bir şekilde engellemez. Ama, örgütlü gücün ne olduğunu bilen egemen sınıflar, başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi sınıfların, her seviyeden örgütlenmesini engellemek için ellerinden geleni yaparlar. Özellikle de örgütlenmenin en yüksek şekli olan işçi sınıfının siyasal örgütlenmesini engellemek için çabalarlar. Kitlelerin güçlü ve etkin örgütlenmesini, kendi karşısına örgütlü bir güç olarak dikilmesini ne bahasına olursa olsun önlemeye çalışan sömürücü egemen sınıflar, bu amaçla yasalar yaparlar. Kitlelerin örgütlenmesini engellemeye, güçsüzleştirmeye yönelik anti - demokratik yasalarla da yetinmez, çeşitli keyfî uygulamalarla kendi anti - demokratik yasalarına bile aykırı baskılara girişirler.

Özünde bir burjuva diktatoryasından başka birşey olmayan burjuva demokrasisinde, bu anti - demokratik yasalar ve keyfî uygulamalar, işçi sınıfının ve emekçi sınıfların sabırlı ve kahırlı mücadeleleriyle geriletilir. Batı burjuva demokrasilerinde örgütlenme ve diğer demokratik özgürlüklerin, meselâ bir Türkiye'de olduğundan daha geniş olması, doğrudan doğruya işçi ve emekçi sınıfların mücadelesinin sonucudur. Burjuvazi özgürlükleri bir «ihsan» olarak dağıtmaz. Özgürlükler, sömürücü, gerici baskı ve tahakküm güçlerinden kopara kopara, örgütlü mücadele ile alınır.

Sömürücülerin korktukları ve ne bahasına olursa olsun engellemeye çalıştıkları örgütlenme özgürlüğü ve kitlelerin güçlü örgütlenmesinin sağlanması, örgütlenme özgürlüğünü ve güçlü kitle örgütlenmesini engelleyen her türlü anti - demokratik yasa ve keyfî uygulamalara karşı mücadele demokratik mücadelemizin başlıca hedeflerindendir.

İşçi sınıfımızın ekonomik örgütlenmesinin önündeki anti - demokratik yasa ve engellerden sonra, emekçi sınıfların, demokratik güçlerin örgütlenmesini kısıtlayan, engelleyen diğer anti demokratik yasa ve uygulamalara da bakalım...

Örgütsüz halk köle halktır

Orgütlü halk bütün zorlukları yener

İnsanlık tarihinden edindiğimiz bilgiler, insan topluluklarının, varoluşlarından beri örgütlü olduklarını gösteriyor. Zaten insanın «sosyal hayvan» olmasının gerekçesi de örgütlü yaşaması, sınıfların teşekkül etmediği ilk insan topluluklarında, ilkel sosyalist toplumlarda geçerli olan örgütlenmenin kan (gens) örgütlenmesi olduğunu biliyoruz. Sınıflı topluma, yani uygarlığa geçilmeden önce, henüz yazının icad olmadığı çağlardaki bu kan örgütlenmesi, gelenek halinde kuşaktan kuşağa aktarılan toplumun anayasası oluyor. Toplumun varlığını sürdürmesi ile ilgili her türlü hayatî faaliyet, —her türlü tüketim maddelerinin üretimlerinden toplumun kendini üretmesine kadar— ilkel sosyalist demokrasinin kurallarıyla mücehhez olan kandaş anayasa tarafından hiç bir açık nokta bırakmıyacak kertede kurallaştırılıyor.

Daha sonra medeniyetle birlikte sınıflı toplum çıkageliyor. Artık toplumdaki toplam üretim, gelişen teknoloji sayesinde küçük bir azınlığın çalışmadan büyük çoğunluğun sırtından geçinmesine elverecek seviyeye ulaşmıştır. Kısa sürede kandaş anayasa etkinliğini yitirir. Yerini sınıf örgütlenmesi alır. İlkel sosyalist demokrasi geride kalmıştır. Küçük bir sömürücü azınlığın büyük bir çalışanlar kitlesi sırtından geçinmesinin, demokrasi şartları yani, kandaş anayasa kuralları içinde gerçekleştirilmesi imkânsızdır. Eskiden topluluğun bütün fertleri silahlıyken, çalışan emekçi halk silahtan tecrit edilir, ordusuyla, kolluk kuvvetleriyle mahkemeleri ve cezaevleriyle, politik örgütleriyle ve yasalarıyla sömürücü azınlığın baskı aracı devlet çıkagelir. Sömürücü küçük bir azınlık, sömürüsünü, hem de gitgide azgınlaşarak devam ettirebilmek için dişinden tırnağına kadar örgütlenmişken, geniş emekçi yığınları, bu sömürü ve baskıya başkaldırmaları için örgütsüz ve silahsız başıbozuk bir yığın halinde tutulurlar.

Bu sömürü ve baskı ilanihaye devam eder mi? Etmez. Tarih, emekçi yığınların sürekli başkaldırdıklarını gösterir. Sömürü ve baskının yoğunluğuna tahammül edemiyen emekçiler kendi aralarında örgütlenerek hakim sınıflara karşı isyan bayrağını açarlar. Hayatın akışı içinde, sömürü ve tahakkümün, bir yazgı değil hakim sınıfların örgütlü olmaları sayesinde devam eden bir olgu olduğunu kavrarlar. Buna karşı aynı silahla, yani örgütlü mücadele vermekle mukabele etmekten başka çare olmadığı bilincine varırlar. Kapitalizm öncesi tarihi, bir bakıma büyük çoğunluğu başarısızlıkla sonuçlanmış köle ve köylü isyanları tarihidir. Bir bakıma ise ezen sömürücü azınlığın iyice azgınlaşıp sefihleştiği ve toplumu yönetemediği, ezilen büyük çoğunluğun gereği ölçüsünde örgütlenip yönetime el koyamadığı, bunun için de toplumların çöküşe doğru gittiği medeniyetler tarihidir. Modern kapitalist topluma varana değin hiç bir halk kesimi, hiç bir emekçi sınıf, sömürücü azınlığın hakimiyetini ortadan kaldırıp ezilen çoğunluğun toplumun kaderine el koymasını sağlayacak örgütlü güce ve yapıya erişememiştir.

Emekçi halkın kurtuluşu işçi sınıfının örgütlenmesiyle başlar

Modern kapitalist topluma erişene değin sömürülen büyük çoğunluğun sömürü ve baskıyı ortadan kaldıracak ölçüde örgütlü mücadele verememeleri, onların beceriksizliğinden, cesaretsizliğinden veya daha az yiğit oluşlarından değildir. Mevcut üretim temelinin sömürü ve baskının ortadan kalkmasını ve bunu sağlayacak güçlerin oluşmasını mümkün kılacak seviyeye ulaşamamasından ötürüdür. Ancak kapitalizmde, bu sınıflı toplumların en üst ve olgun aşamasında, sömürünün ortadan kalkmasının **objektif şartları** ortaya çıkar ve sömürü baskıyı ortadan kaldırabilecek yegâne güç olan modern proletarya, **subjektif şartları** gerçekleştirebilecek biricik kuvvet olan işçi sınıfı tarih sahnesine gelir. Sömürücü azınlığın örgütlü tahakkümüne dur diyecek, ona aynı silahla yani, tüm emekçi halkı örgütleyerek karşı çıkıp mücadele verecek olan işçi sınıfı, bütün tarihi nitelikleriyle, kollektif dayanışma ruhuyla, fedakârlığıyla, bilinciyle, sabırlı mücadele azmiye, kendisi en mükemmel şekilde örgütlenip, örgütlü halk hareketinin başını çekebilecek ve mücadeleyi zaferle taçlandırabilecek yegâne güçtür. Ve gür sesiyle haykıracaktır: Emekçi halkı ÖRGÜTSÜZLEŞTİRENLER, ÖRGÜTLERİNDEN EDİLECEKTİR.

Türkiye emekçi halkının örgütlenmesi

«Tek sözle insanın insanı ezip sömürebilmesi, teşkilâtsız bırakabilmesi sayesinde olur. Türkiye halkının geri ülke sürüleri durumundan kurtulması gerçekten ünlü değimiyle: «ÇAĞDAŞ UYGARLIK DÜZEYİNE» ulaşmış, sahiden insan olması mı isteniyor? Bunun teşkilâtlanmaktan başka yolu yoktur. Teşkilâtlanmamış insanın insanlıkla ilgisi kopmuştur. Türkiye halkı için biricik kurtuluş yolu, adı ister «ÖRGÜT» olsun, ister «TEŞKİLÂT» olsun bir derli topluluk içinde organlaşmaktır, organize olmaktır. Yoksa ne denirse densin, halk, köleliğin şu veya bu biçimi içinde zincirlenmiş kalacaktır.» (Halk savaşı plânları. Dr. H. Kıvılcımlı sf. 10)

Emekçi halkımız içinde işçi sınıfımız, örgütlenme seviyesi şüphesiz en yüksek olanıdır. Sayısız eksiklerine ve aksaklıklarına rağmen 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, işçi sınıfımızın örgütlü gücünü herkese ispat etmiştir. Ama bu yeterli midir? Yeterli olmadığını, hâkim güçlerin örgütlenme seviyeleri ile kıyaslandığında bir hayli geri olduğunu hareketin içinde yaşayanlar, hareketin nasıl sonuçlandığını gözleriyle görenler bilirler. Oysa, «resmi» burjuva altyapı kurumlarıyla mücehhez hakim sınıflar bunları bile yeterli görmediklerinden, mason localarından, futbol kulüplerine, borsalar ve sanayi ve ticaret odalarından, «ilim yayma» derneklerine ve «kur'an kursları»na kadar «özel» olarak emekçi halk aleyhine örgütlenmeyi ihmal etmemişlerdir. Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi halkımız, emperyalizm ve anti-demokratik uygulamalara karşı olan bütün insanlarımız en az sömürücü azınlık kadar örgütlenmeyi başaramadıkça güçlü bir mücadele verip kalıcı bir zafere ulaşmak mümkün olmayacaktır.

İşçi sınıfımızın örgütlenmesi önde gelir

İşçi sınıfımızın yüz küsur yıldır devam eden bir ekonomik-demokratik mücadelesi vardır. Bu mücadele içinde işçi sı-

(Devamı 5. Sayfada)

Seçim ve siyasal partiler kanunları örgütlenmemize indirilmiş darbedir

Mevcut seçim kanunları ve siyasal partiler kanunu, bugünkü şartlarda, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin siyasal örgütlenmesini kısıtlayan, engelleyen maddelerle doludur.

15 İLDE BÜTÜN İLÇELERDE ÖRGÜTLENME GEREĞİ SOSYALİST BİR ÖRGÜTLENMEYİ BALTALAMAYI AMAÇLAR.

Seçim kanununun getirdiği, seçimlerden en az 6 ay önce 15 ilde bütün ilçelerle örgütlenme gereği, sosyalist örgütlenmenin ilkelerini zedelemek, işçi sınıfının ve emekçi sınıfların siyasal örgütlerini mümkün olduğu kadar seçimlerde kitlelere seslenmekten alıkoymak için getirilmiştir.

İşçi sınıfının ve emekçi sınıfların örgütlenmesinin egemen güçler tarafından her şekilde engellenmeye çalışıldığını geçmiş deneyler de göstermiştir. Milletvekili Seçimi Kanunu'nun 10. maddesi tümüyle mevcut düzen partilerini korumak, onların çıkarını bozacak, gücünü azaltacak yeni partileri, özellikle emekçi kitlelere dayanan partileri, sosyalist partileri saf dışı etmek amacını taşımaktadır.

Seçim Kanunu'nun bir anti-demokratik hükümlerinin kalkması için mücadele görevimizdir.

SİYASAL PARTİLER KANUNU MÜCADELEMİZİ ENGELLEYİCİ MADDELERLE DOLUDUR.

Bu kanunun üstünde de faşist 141. maddenin gölgesi bütün ağırlığıyla vardır. Bu yüzden, her sınıfın kendi siyasal örgütüyle temsil edilmesine izin vermeyen, ancak sömürücü sınıfların siyasal örgütlenmesine hak tanıyan bu kanun, zaten özünde anti-demokratiktir. Siyasal Partiler kanunu'nun «Parti Yasaklamaları» bölümünün çeşitli hükümleri saklı kaldıkça, ne seçimlerin, ne de Partiler kanununun demokratik niteliğinden söz edilemez.

Bu kanunların geçerli olduğu hiçbir seçim, gerçek anlamda demokratik değildir ve olmamıştır.

Önce siyasî partilere üyelik kısıtlanmış, genç öğrencilerin, memurların, Üniversite öğretim üyelerinin siyasal partilere üyelikleri engellenmiştir. Böylece, kişinin en demokratik haklarından biri kısıtlanmış olmaktadır.

Öte yandan, 1960'dan sonra, halkın siyasal bilinç kazanması, halkın kendi kaderine sahip çıkması, örgütlenmesinin kısıtlanması, engellenmesi, güçsüzleştirilmesi için, partilerin en küçük birimlerde bile örgütlenmeleri Kanunun 17. maddesi ile yasaklanmıştır. Buna göre *Ocak ve Bucak teşkilatları* kaldırılmış, ilçe altında birim tanınmamış, sadece bir mahalle veya köy görevlisi tanınmıştır. Partiler Kanunun bu maddesi kitlelerin örgütlenmesini engellemeyi hedef gütmekte, siyasal alanı geniş emekçi kitlelerin en demokratik şekilde söz ve karar sahibi bir alan olmaktan çıkarıp, sömürücü azınlığın ve onların sözcülerinin alanı haline getirmeyi hedeflemektedir.

ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜ KISITLAYAN, ENGELLEYEN, YASAKLAYAN ANTİ DEMOKRATİK YASA VE UYGULAMALARA KARŞI,

- ANTİ DEMOKRATİK DENEKLER KANUNU'NUN KALDIRILMASI
- 141. MADDENİN KALDIRILMASI
- SEÇİM VE SİYASAL PARTİLER KANUNU'NUN ANTİ DEMOKRATİK HÜKÜMLERİNİN DEĞİŞMESİ
- SINIFLARIN PARTİLERİYLE ÖZGÜRCE TEMSİL EDİLMELERİNİN SAĞLANMASI
- SEÇİMLERE KATILMA HAKKININ KISITLANMAMASI,
- SEÇME, SEÇİLME, PARTİLERE ÜYELİK HAKLARININ KISITLANMAMASI,
- OCAK BUCAK TEŞKİLATLARININ YENİDEN KURULMASI,
- VE KİTLELERİN EN ETKİLİ BİÇİMDE ÖRGÜTLENİP, SİYASAL HAYATA EN ETKİLİ BİÇİMDE KATILMALARI İÇİN MÜCADELE EDELİM.

1960 SONRASI SOL HAREKETİN ELEŞTİRİSİ

Milli Demokratik Devrim çizgisi

Türkiye İşçi Partisi'nin parlamentoda grup kurduğu Ekim 1965 seçimlerinden sonra Yön dergisinde TİP üzerine bir tartışma açıldı ve bu tartışmalar da TİP'i savunan pek çok yazı yayımlanmasına rağmen, Yön dergisi TİP'e karşı dışarıdan bir muhalefetin ilk alan bulduğu yayın organı oldu.

TİP'in gelişen devrimci dinamiğin gerisine düşmesiyle, Türkiye'de egemen sınıflara karşı verilen sosyal muhalefetin gerisinde kalmasıyla Yön'de başlayan parti dışı akım güçlendi, TİP içinde belirli ölçüde taraftar kazandı ve 1967 Kasımında *Türk Solu* adlı dergiyle daha geniş propoganda ve ajitasyon imkânı buldu, bir yıl sonra *Aydınlık Sosyalist Dergi*'yi yayınlayarak salt propoganda organına da kavuştu,

Partisiz eğilenen bu akım Milli Demokratik Devrim hareketi adını aldı.

Bilim bize Partisiz bir sosyalist hareketin, (yani partisiz bir işçi sınıfı politik hareketinin) olamayacağını söyler. Nitekim MDD hareketi de bir işçi sınıfı siyasi hareketi olamamıştır. Hemen belirtelim ki her partisiz sol hareket de işçi sınıfı politik hareketi sayılamaz. Örneğin TİP işçi sınıfının siyasi mücadele partisi değildi. Buna karşı gelişen MDD çizgisi de gene işçi sınıfının çizgisi olamadı.

Evrensel olarak Milli Demokratik Devrim

MDD çizgisini ele almadan önce şu noktaya değinmemiz gerekiyor: yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerde işçi sınıfı öncülüğündeki (yani işçi sınıfı partisinin öncülüğündeki) *Milli Demokratik Devrim*'ler ile yakın geçmişin Türkiye pratiğinde yeralan MDD'yi biribirine karıştırmamak gerekir. MDD çizgisi Türkiye'de bir küçük burjuva akımı olarak doğup gelişmiştir, ama bu oluşu, Milli Demokratik Devrim hareketlerinin evrensel olarak bir küçük burjuva hareketleri olduğu yanlışını uyandırmamalıdır. İşçi sınıfı öncülüğündeki Milli Demokratik Devrim mücadelelerini, özellikle güney Asya'daki tecrübelerle ele alıp evrensel olarak incelemek mümkündür. Öte yandan çağımızda *millet ve halk* kavramlarına bilimsel olarak yaklaşmak, halkın emekçi sınıf ve tabakalardan oluştuğunu gözönünde bulundurmak ve yeryüzündeki Milli Demokratik Devrim'lerin işçi sınıfı öncülüğün de ve halk sınıfları tarafından gerçekleştirildiğini, bu nedenle Milli Demokratik Devrimlerin «halk» karakterlerini bilmek zorunludur, Gene, *Halk Demokratik Devrimler*i ile *Milli Demokratik Devrim*'ler arasındaki nitel farkı, bu devrimlerin yeraldığı ülkelerin toplum yapısına bağlı olan stratejik «ve de taktik» özelliklerini daima bilimsel planda «ve şablonculuğa düşmeden» tartışmak yararlıdır.

Türkiye halkının anti-emperyalist mücadelesi sınıf mücadelesinden ayrı tutulamaz. Bu mücadelenin başarıya ulaşması ancak sınıf mücadelesinin güçlenmesi ve hedefine varmasıyla mümkündür, Bu nedenle emperyalizmi bir dış güç sayıp devrimin anti-emperyalist karakteristi abartarak *milli* vurgulaması yapmak, mücadelenin sınıfsal karakterini örtmek, ya da önemsememek demektir,

Yerli MDD'nin orijinal konuluşu kuyrukçuluk oldu

Yerli MDD'nin Orijinal konuluşu kuyrukçuluk oldu: İşte Türkiye'de bir zamanlar ortalığı kasıp kavuran MDD görüşü de, bazı ülkeler için evrensel planda geçerlilik kazanmış olan tezleri, Türkiye'ye uygulamaya, Türkiye toplumunu o şartlara sunî olarak sığıştırmağa çalışırken, aşırı bir «milli», «milliçilik», «milli cephe», «millici güçler» vurgulamasıyla gerçekte evrensel milli demokratik devrim tezinden bile niteliksçe çok farklı bir seyöneriyordu. Yerli MDD'nin başlangıçta önerip, sonra düzeltmeğe mecbur kaldığı tez, ger çekte asker-sivil aydın zümrenin öncülüğündeki bir anti-emperyalist «devrim»di. Dolayısiyle MDD tezi bir milli burjuva ve küçük burjuva kuyruk çuluğu olarak doğdu, küçük burjuva milliyetçiliğini geniş kadrolara yaymak isteyerek -bir süre için- sosyalizme sosyal sevenizmi aşıladı,

Temel sorun : İşçi sınıfının bağımsızlığı

Kapitalist toplumda temel çe liski bildiğimiz gibi üretimin sosyal karakteri ile mülk edinmenin özel kapitalist niteliği ve ürünlere el koymanın özel karakteri arasındaki çelişkidir. Bu çelişkinin sınıf mücadelesi şeklinde somutlanması ise işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki mücadeledir,

Kapitalist toplumda egemen sınıf sömürüsünden zarar gören sosyal kesimler işçi sınıfından ibaret değildir. Yoksul ve küçük köylülük giderek yok sullaşıp mülksizleştiği için kapitalist sömürüden zarar görür. Hele hele kapitalizmin tekelleşmesinden sonra tekelci sömürüden zarar gören kesimler çoğalmış, kır ve şehir küçük burjuvazisi de hoşnutsuzlar arasına katılmıştır. Hatta bir ölçüde anti-monopolist burjuvazi veya milli burjuvazi de nilen kesimler de, sömürgen olmakla beraber hoşnutsuzlar arasındadır,

Emperyalist burjuvazinin dünya üzerine yayılması, azge lişmiş ülkelerde sadece egemen burjuva zümreleriyle değil, ay nı zamanda prekapitalist sömürücü sınıf ve tabakalarla iş birliği yapması, bir toplumda emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı çıkar çatışması içinde olan kesimleri genişletmiştir.

Gerek rekabetçi gerekse tekelci kapitalist çağda egemen sınıf sömürüsüne karşı olan sınıf ve tabakaların başını hiç şüphesiz tarihsel olarak işçi sınıfı çeker. Bu nedenle işçi sınıfının politik-ekonomik-ideolojik mücadelesi, *işçi sınıfının devrimci partisi*, can çekişmekte olan sömürü düzeninin karşısında, doğmakta olan ye ni düzenin kurucusudur, öncüsüdür.

İşçi sınıfı günümüz dünya toplumunun *sonuna kadar devrimci tek sınıfıdır*, bu nitelikleriyle en devrimci sosyal kesimdir, Sınıf farklılaşmalarının ve dolayısiyle sınıflarını gi derek göçeçegi toplum aşamasına kadar da bu gerçek değiş meyecektir,

Ne var ki, günümüz toplumunda işçi sınıfı devrimciliği dışında da devrimci ve ilerici çizgiler ve görüşler vardır, Bu farklı ilerici akımların ortaya çıkması, egemen sömürücü güçlerle, «emperyalizm ve onun çeşitli ortaklarıyla» çelişki halinde başka sınıf ve tabakaların bulunmasından ötürüdür, Ayrıca işçi sınıfının politik ve ideolojik gücü çeşitli sınıf ve tabakalar arasında etkileme lerde bulunmuştur, Dünya işçi sınıfının ekonomik plandaki başarıları, politik mücadeledeki öncülüğü ve ideolojik üstün lüğü çeşitli küçük burjuva kesimlerinin de ona yaklaşmasını getirmiştir,

Bu durum işçi sınıfı hareketine işçi sınıfı dışındaki çeşitli sınıf ve zümrelerin ideolojisinin de sokulmasını sonuçlamıştır. Özellikle çağımızda çeşitli küçük burjuva akımlar işçi sınıfı adına veya kendi adlarına devrimci-ilerici hareketler olarak ortaya çıkmışlardır,

İşçi sınıfına sızan zümre saptırmaları

İşçi sınıfının öncü mücadelesi, daha I. nci Enternasyonal zamanından beri çeşitli burju va ve küçük burjuva akımlarla saptırılmak istenmiştir, İşçi sınıfı sosyalizmi daha başlangıcında Proudhon ve Bakuninistlerden, Lasalle'cilere kadar pek çok burjuva ve küçük burjuva akımına karşı ideolojik mücadele vermiştir,

II. Enternasyonal'de ise, ulus lararası finans kapitalin dünya ölçüsündeki sömürüden elde et tiği aşırı kârlarla beslediği işçi aristokrarisisi ve entellektüel aydınlar grubu, hareketi burjuvazinin kuyruğuna bağla maya çalışmışlardır,

Gene Rusya'da pek çok ya bancı akım işçi sınıfının bağım sız hareketini gölgelemeğe uğ raşmıştı. Proletarya sosyalizmi her defasında bunlara karşı ideolojik mücadele vermiştir,

Günümüzde de işçi sınıfı dı şında çeşitli ilerici hareketler vardır. Anti-emperyalist ve anti-monopolist mücadelenin güç lenmesi, işçi sınıfı öncülüğünde halk cephesi mücadelelerinin zorunluk halini alması, işçi sınıfına pek çok pratik ve ideolojik görevler yüklemekte dir, Bu görevlerin başında işçi sınıfının bağımsız politikasını mutlaka ve ne pahasına olursa olsun korumak, bu bağımsızlığı saptırmağa yönelik akımları işçi sınıfı içinden tecrit etmek, ama öte yandan toplumun tüm hoşnutsuz kesimlerini ve ilerici akımların zümre tabanlarını, uluslararası finans kapitalin öncülüğündeki gerici cephe ye karşı, gerici zincirin en za yıf halkasına karşı, asgari bir program etrafında birleştirip yığmaktır. Bu ikili görev: yani bir yandan işçi sınıfının bağım sızlığını titizlikle ve kıskanç lıkla koruyup boyuna güçlendirmek, yabancı ideolojilerin tasallutundan arındırmak, öte yandan mütteflklerle ortak program etrafında cephe kurmak günümüzdeki devrimci halk hareketinin başarı anahtarıdır,

Proletaryanın bağımsızlığı açısından TİP ve MDD :

Bizce Türkiye'deki TİP ve MDD hareketleri bu temel görevleri yerine getirememişlerdir. TİP'e uzun yıllar bürokrat sendikacılarla bir avuç ay dın egemen olmuş, egemen burjuva sosyalizmi, bilinçsiz kü çük burjuva sosyalizminden destek bulmuş, sonuçta (popülizm + sendikalizm: parlamentarizm) üçlüsü ortaya çıkmıştır, Yani sosyalizmin soyut bağımsızlığı korunmak istenmiş, ama aslında korunan TİP'in bağımsızlığı olmuş, TİP'de hiç bir zaman işçi sınıfı politik hareketini temsil etmediği için, ne ideolojik olarak ne de pratik olarak işçi sınıfı bağımsız lığını temsil edememiştir, Cep he bakimindan ise, TİP o yapı sıyla cepheyi parti içinde kur maga çalışmış, parti içinde iş çi sınıfı da nicelik olarak bu lunmakla birlikte, parti yönetici kadroları genellikle küçük burjuvalar olduğundan ve parti yeme egemen olan ideoloji ve politika işçi sınıfı sosyalizmi olmadığı için, işçi sınıfının ba ğımsız politikası uygulanamamıştır,

Nitekim TİP'in sınıf mücadelesinin öncülüğünü alamamasını bu yargımızı kanıtlar, TİP sınıf mücadelesini ve işçi sınıfının bağımsız politikasını (ön cülüğünü) temsil etmediği için sosyal dinamiğin gerisinde kalarak, bir başka küçük burjuva akımının güçlenmesine *zemin hazırlamıştır*,

Güçlenen bu akım ise MDD hareketi olmuştur, Ve MDD hareketi de işçi sınıfı bağımsızlığına aldırmayıp, cephe politikası gütmeğe çalışmış, işçi sınıfının öncülüğünden taviz ver miş, sonra lafla kalbul etse bile bunun pratiğini yerine getir memiş, özellikle *Parti* sorunu nu hasıraltı etmeğe çalışmış, kuyrukçu görüşleri yaymağa uğraşmıştır, Böylece MDD'nin kurmağa çalıştığı cephe, sosyalist hareketin bağımsızlığının asla gözetilmediği bir cephe olmuş ve zaten cephe de kurulmamış, birtakım tabela ör gütleri ve sunî güçbirliği ajitasyonları laftan öteye gidememiştir. Belki, MDD genel olarak cephe meselesini gündeme getirdiği için haklı olabilirdi ama, «cephe cephe diyerekten sosyalizmin bağımsızlığını unuttturmağa çalıştığı için ne bu cepheyi kurabilmiş, ne de tarihsel planda haklılık kazanabilmiştir, Öte yandan en sıcak sorun işçi sınıfının ör gütlenmesi ve işçi sınıfı sosyalizminin bağımsız siyasi partisine kavuşması sorunuyken, birtakım strateji tartışmaları açmak, bunu da kuyrukçu bir politikayla, hatta yer yer sosyalizm sözünü bile yasaklayarak yapmak, TİP'e alternatif olarak geng kadrolara yeni bir sağ sapmayı sunmuştur,

MDD'nin maddi ortamı

İşçi sınıfının politik mücade lesinin güçlenmemesi, buna karşılık bunalıma giren egemen güçlere karşı küçük burjuva muhalefetlerinin ortaya çıkıp güçlenmesi, MDD hareketini o yıllarda yaşarlı kılan maddi bir zemin olmuştur, MDD hareketinin kendine elverişli bir toprak bulup yeşer mesi, ancak küçük burjuva ra dikal muhalefetlerinin, işçi sınıfının politik güçsüzlüğünden yararlanıp öne çıkmaları ile izah edilebilir, Bu nedenle, MDD'nin öncü ideologlarının hareket üzerindeki sübjektif etkilerini ve hatalarını, ancak bu objektif zemin üzerinde mütalaa etmeliyiz, Yoksa, meselenl objektif ortamını göremez sek sosyal olayları kişilere ve sübjektif tutumlara bağlayan bir duruma düşeriz. İşçi sınıfının politik hareketinin güçlenememesinde, buna karşılık de rinleşen buhranda küçük burjuva akımlarının öne çıkmasındaki nedenler ise, ayrıca tüm sosyalist hareketimizin tarihsel gelişiminde, sınıf mücadelesinin Türkiyedeki seyrinde, Kemalizmin cumhuriyet tarihi boyunca sosyalist hareketle yarattığı olumsuz izlerde, buyu ve diktatoryasının gaddarlığın da aydın küçük burjuvazinin çok uzun yıllar Kemalist burju va iktidarını ve onun ideolojisi ni benimsemesinde aranmalıdır,

Tabii ki MDD hareketini güçlendiren etkenler arasında, geleneksel bir kuyrukçu çizginin tartışılmaz izleri olduğu gi bi, 1960 sonrasındaki tarihi fırsatı örgüt olarak değerlendiremeyen TİP yöneticilerinin de büyük günahı vardı,

Bağımsızlığın kıstasları

Çağımızda pek çok ilerici akım sosyalizm adına ortaya çıkar, ya da sosyalizmden bü yük ölçüde etkilenmiştir, Ve bilimsel sosyalizm daha ilk *Beyanname*'sinde bu gerçeği bildiği için farklı farklı sosya lizmleri ayırdetmiş, «Proletarya Sosyalizmi», «küçük burjuva sosyalizmi», «feodal sosyalizm» diye tanımlamalar yapmıştır,

Şu halde sosyalizmden sınıf ve zümre adına çeşitli sap malar olduğu gibi, işçi sınıfı na ilgisi olmayan birtakım küçük burjuva hatta liberal burjuva (reformist) akımların bile sosyalizm adına ortaya çıkmaları söz konusu olabilmek tedir,

Böyle bir kavram kargaşasında netlik kazanmak için ya pacağımız şey işçi sınıfının bağımsız politik çizgisinin teorik ve pratik olarak korunmasını kıskançlıkla sağlamaktır, Bir ülkede işçi sınıfı politikası adına veya sosyalizm adına pek çok çizgi ortaya çıkabilir, bunlardan gerçek *işçi sınıfı sosyalizmi* bir tektir, O da ancak işçi sınıfı sosyalizminin teori ve pratiğiyle bilimsel sosyalizmin devrimci öğretisine ve ruhuna bağlı kalmış, işçi sınıfının politik örgütlenmesinin

(Devamı 5. Sayfada)

Sosyalizmin temel kavramları

IDEOLOJİK MÜCADELE NEDİR?

Proletaryanın sınıf mücadelesinin bir unsuru da ideolojik mücadeledir, Bu konuya girmeden önce genel olarak *ideoloji* sözcüğünün anlamını açıklamamız gerekir,

Sınıflı toplumların, durum ve çıkarları birbirine zıt olan temel sınıflara ayrıldığını ve bu ayırımın üretimdeki işbölümü ve özel mülkiyet üzerinde yükseldiğini söylemiştik, Bu yüzden çıkarları uzlaşmaz olan sınıfların günlük hayattaki düşünce ve davranışlarının da farklı ve uyuşmaz olacağı açıktır, İnsan önce düşünür ve sonra eyleme geçer, Peki ama, ona eyleminde yol gösteren düşünce nereden gelir? İnsan nasıl düşünür, onun düşüncelerini belirleyen nedir?

Marx ve Engels bu konuda şöyle diyorlar: «Fikirlerin, tasavvurların ve bilincin üretilmesi (ortaya çıkması, oluşması) başlangıçta, insanların maddi faaliyetlerine, ve maddi (ekonomik) ilişkilerine sıkı sıkıya bağlıdır; gerçek hayatın dilidir, Bu gelişme düzeyinde, insanoğlunun tasavvuru, düşüncesi ve fikri ilişkileri, maddi davranışlarından doğrudan doğruya çıkmış gibi görünmektedir, Bir halkın, politik, hukuki, ahlaki, dini ve metafizik dilinde kendini açığa vuran fikri üretimi için de aynı şeyi söyleyebiliriz, Tasavvuların, fikirlerin vb. yaratıcısı olanlar, insanlar kendileridir; ama bunlar, üretici güçlerin gösterdiği belirli gelişme ve bu gelişmeye tekabül eden ilişkiler (hem de bunların en gelişmiş formları) tarafından şartlanmış olan gerçek etkin insanlardır, Bilinç, bilinçli varlıktan başka birşey olamaz ve insanların varlığı onların gerçek yaşama süreçidir... maddi üretimlerini ve ekonomik ilişkilerini geliştirerek hem kendi öz gerçekleriyi, hem de düşünceleri ile birlikte düşüncelerinin ürünlerini de değişikliğe uğratanlar insanların kendileridir, Hayatı belirleyen bilinç değildir, bilinci belirleyen hayattır,»

Her ideoloji bir sınıf ideolojisidir

Gördük ki insanlar hayatta nasıl bir yer tuttuyorlarsa, yani hangi sınıftansalar, öyle düşünüyorlar; yani onların bilincini belirleyen şey ait oldukları sınıfın durum ve çıkarlarından başka birşey değil,

İşte sınıfların böyle kendi çıkarlarının bir ifadesi olan ve bu çıkarları koruma ve geliştirme yönünde dile getirdikleri politika, ekonomi, felsefe, din, sanat, hukuk, ahlak vb, alanlarındaki fikirler, görüşler ve değer yargıları toplamına *ideoloji* denir, Her sınıf kendi ideolojisi çerçevesi içinde davranır, olaylar karşısındaki tavrını alır ve görüş bildirir, Sınıflı toplumlarda ideoloji tamamen sınıfsal niteliktedir, Her fikir, her görüş, her değer yargısı mutlaka belli bir sınıfın fikri, görüşü ve değer yargısıdır, Ve çıkarları zıt sınıfların fikirleri, görüşleri ve değer argıları da farklı ve birbirine zıt durumdadır,

Hakim fikirler hakim sınıfın fikirleridir

Sınıflı toplumun özelliği yalnız bu toplumun sınıflara bölünmüş olması değildir, Asıl önemli olan, bir sınıfın bütün topluma egemen olması, onu baskı altında tutması ve o toplumun bütün bir yaşamını kendi çıkarına kullanması, yani toplumda egemen bir sınıf olmasıdır, Egemen sınıf, ekonomiye egemen olduğu için, politik iktidara da sahiptir, Kendi çıkarlarını koruma ve geliştirmede politik iktidarı ve devleti kullanır, Bu sayede de ve gene aynı zamanda, kendi ideolojisini de topluma egemen kılar, kendi çıkarlarının ifadesi olan fikirlerini herkese kabul ettirmeye çalışır...

«Her çağın hakim fikirleri, o çağın hakim sınıfının fikir, leridir... Hakim fikirler, hakim olan maddi ilişkilerin fikri bir şekilde dile getiginden, (ifade edildiginden) başka birşey değildir... Başka bir deyişle hakim fikirler, hakim sınıfın hakimiyetinin fikirleridir... Bu sınıf, kendi düşüncelerine evrensel bir şekil vermek ve onları makul ve evrensel olarak geçerli yegâne düşünceler olarak göstermek, sunmak zorundadır,» (Marx-Engels)

Bu, kapitalist toplumda da böyledir, topluma burjuvazinin fikirleri hakimdir, Ve o, hergün bu hakimiyeti daha da yaygınlaştırma çabasındadır, Burjuvazi günümüzdeki bütün ileri kitle haberleşme araçlarını; radyo gazete, TV, sinema va. yi kullanarak kitlelere kendi ideolojisini yayar, Bununla da yetinmez, okullarda insanların düşünce yapısını daha çocuk yaşta kendi çıkarlarına göre şekillendirir, moda ve benzeri araçlarla, onları hergün kendi düşüncesine bağlamak ister,

Burjuvazi ideolojik egemenliğini yalnızca kendi ideolojisini yayarak güçlendirmez, o, aynı zamanda, işçi sınıfının, yani kendi karşıtındaki en devrimci sınıfın, kendi ideolojisini geliştirmesine ve yaymasına da karşı çıkar ve işçi sınıfının ideolojisinin karşısına çeşitli engeller diker. Emekçi sınıfın, kendi ideolojisine sahip olması, yani hayatın çeşitli alanlarında kendi sınıf çıkarlarının ifadesi olan fikirleri taşıması, her zaman burjuvazinin aleyhine olacağı için, o, bütün güçlyle işçi sınıfı ideolojisini geriletmek ister, İşçi sınıfı düşüncesine çeşitli yasaklar getirir, işçi sınıfı temsilcilerinin kendi fikirlerini yaymalarını fasist kanunlarla engellemeye çalışır, onlara toplumda söz hakkı tanımak istemez, devrimci kitapları yasaklar ve toplatır. Bu da olmazsa, işçi sınıfı ideolojisini saptırmaya, yozlaştırmaya çalışır; burjuvazinin çıkarına çalışan sahte-devrimci fikir ve görüşlerin, kitlelere gerçek işçi sınıf ideolojisi imiş gibi yayılmasını sağlar, hedef şaşırtır,

Bütün bunların özeti şudur: İçinde yaşadığımız kapitalist toplumda egemen sınıf olan burjuvazi, işçi sınıfına karşı ideolojik bir mücadele vermekte, kendi egemenliğini ideolojik egemenliğini koruyarak da sürdürmek istemektedir,

İdeolojik mücadele burjuva ideolojisine karşıdır

Bu yüzden işçi sınıfı da kendi sınıf mücadelesini başarıya ulaştırabilmek için, burjuvaziye ideolojik alanda da karşı çıkmalı, ona karşı bu alanda da güçlü bir mücadele yürütmelidir, İşçi sınıfı iktidar mücadelesini zaferle sonuçlandırmak istiyorsa, kendi ideolojisini topluma egemen kılmalıdır, bu uğurda çalışmalıdır. Ve herşeyden önce, geniş emekçi kitlelerin ve özellikle geniş emekçi yığınlarının kendi ideolojilerine kavuşmalarını, yabancı sınıfların ideolojilerinin etkilerinden arınmalarını, kendi sınıf çıkarlarının savunucuları haline gelmelerini sağlamalıdır,

Şimdi proletaryanın ideolojik mücadelesini tanımlıyacak olursak, şöyle diyebiliriz: İdeolojik mücadele burjuva ideolojisini geriletmek, parçalamak ve etkisiz hale getirmek ve işçi sınıfını sosyalist bilince ulaştırmak için verilen mücadeledir,

İşçi sınıfının ideolojisi sosyalizmdir

Bu tanım şu eşitliği de birlikte getirmektedir: İşçi sınıfının ideolojisi sosyalizmdir, sosyalist düşüncedir, Sosyalist bilinç, işçi sınıfının sınıf bilincinin en üst biçimidir, ve onun çıkarlarının temsilcisi ancak sosyalizmdir,

Bu yüzden ideolojik mücadelenin iki yanı vardır. Bir yandan burjuva ideolojisinin geriletilip yokedilmesi, diğer yandan sosyalizmin geliştirilip kitlelere maledilmesi gündemdedir. Bu iki yönlü mücadele bir bütünün iki ayrı veçhesidir. Çünkü burjuva ideolojisi ancak karşısına devrimci ideoloji çıkartılarak geriletilebilir,

İşçi sınıfı kendi ideolojisini kendisi yayar

İşçi sınıfının ideolojik alandaki mücadelesinin en etkili aracı bilimsel sosyalizmin savunucu ve yayıcısı siyasal partisidir, Bu partinin yürüttüğü ajitasyon ve propagandadır, Bu mücadelede günlük, haftalık aylık çeşitli yayın organları, çeşitli kampanyalar sırasında yapılan afişleme, bildiri dağıtma, miting, yürüyüş faaliyetleri, kitleleri aydınlatma ve politik gerçekleri açıklama çalışmaları kullanılır, İşçi sınıfının, siyasi partisi, kendi siyasi ve ideolojik görüşlerini, kitlelere kendi araçları ile duyurur, kendi fikirlerini ve dünya görüşünün propagandasını kendisi yapar, Burjuvazinin bu görüşleri saptırma ve yozlaştırmasına izin vermez, Kitleler ve işçi sınıfı sosyalist partisinin görüşlerini burjuva basınından ve burjuvazinin kontrolündeki diğer haberleşme araçlarından değil, sosyalist haberleşme araçlarından dolayısıyı yoldan, doğrudan öğrenmelidir, Bu yüzden işçi sınıfının ideolojik mücadelesindeki en önemli adımlardan birisi, işçi sınıfı partisinin kendi sosyalist ideolojisini yayabileceği kendi araç ve organlarına sahip olmasıdır,

Kitlelerin gerçek eğitimi mücadele içinde olur

Düşünce ve davranış birbirinden ayrılamaz, Doğru düşünce olmadan, doğru davranış da olamaz. Bu yüzden düşüncenin en doğal gelişme alanı davranış alanıdır, eylem ve mücadeledir, Kitleler doğru düşüncelere en iyi şekilde ancak mücadele içinde ulaşabilirler; bu düşüncelerin doğruluğunu, ancak onları, kendi sosyal pratiklerinde deneyerek anlıyabilirler, Sosyalist ideoloji ancak mücadele içinde gelişir ve yayılır, İşçi sınıfının ideolojik mücadelesinin yürütülmesindeki en önemli görev, geniş emekçi yığınlarının sosyalist ideolojiyi kendi sosyal pratiklerinde, günlük hayat ve mücadele alanları içinde kavrama olanağının sağlanmasıdır, kitlelere insiyatif tanımmasıdır, Doğru fikirler ancak mücadele içinde kavranır ve düşünce ve davranış ancak böylece diyalektik bir bütünlüğe kavuşur, Gerici ideolojiler ancak böyle geriletebilir, devrimci ideoloji ancak böyle gerçek yerini bulabilir, kitlelere mal olabilir,

Lenin şöyle diyor: «Kitlelerin gerçek eğitimi, hiçbir zaman, kitlelerin bağımsız politik ve özellikle devrimci mücadelesinden ayrı ve onun dışında olamaz. Sömürülen sınıfı ancak mücadele eğitir, ona kendi gücünü ölçme imkanını ancak mücadele tanır, onun ufkunu genişletir, yeteneklerini arttırır, düşüncelerine açıklık getirir ve iradesini celikleştirir,»

İdeolojik mücadele sosyalist hareket içinde de sürdürülür

Burjuvazinin işçi sınıfı ideolojisini geriletmeye çalışırken, sahte devrimci fikirleri yayarak, kendi ideolojisinin uzatılarını işçi sınıfı hareketi içine salarak, sosyalist hareketi saptırmaya çalıştığına yukarıda değinmiştik,

Bunun dışında sosyalist hareketi işçi sınıfı dışındaki diğer sınıf ve tabakaların ideolojileri doğal olarak kendiliğinden de yansır, Toplumun sınıflara ayrılmış olması, sınıfların birbirinden ayrı ayrı varolması demek değildir, Tam tersine sınıflar sosyal hayatta içiçe, bir aradadırlar, Bu durum özellikle işçi sınıfı mücadelesinin yeni gelişmeye başladığı dönemlerde yabancı sınıf ideolojilerinin sosyalist hareket içine sızmasına onu etkilemesine yolaçar, Öte yandan, günümüzde geniş küçükburjuva yığınlarının gitgide daha fazla sosyalizme yaklaşmaları, bunların kendi küçük burjuva fikirlerini de harekete birlikte getirmelerini doğurur, Burjuvazi ise bu etkilenmeyi bilinçli olarak arttırmaya, yabancı ideolojilerin sosyalist hareketa sızmasını desteklemeye çalışır,

Meselâ ülkemiz sosyalist hareketinde hâlâ, kır ve şehir küçük burjuvazisinin önemli etkileri vardır, bu tabakanın fikirleri, sosyalizm diye, işçi sınıfı ideolojisi diye tanıtılmak istenmekte, bu durum çeşitli sapmalara kaynak olmaktadır, Prekapitalist kalıntılar, tefeci-bezirgan düşünce ve davranış biçimleri de sosyalist hareket içinde etkili olabilmekte ve işçi sınıfının gücünü azaltmaktadır, Tekelleşmemiş burjuvazinin reformist ideolojisi de sosyalist harekette revizyonist eğilimlere yolaçmaktadır, Finans kapital ve emperyalizm de bütün bu sapmaları ve yanlış ideolojileri desteklemekte ve arkalamaktadır,

Demek ki proletaryanın ideolojik mücadelesinin diğer bir görevi de sosyalist hareket içine sızan işçi sınıfı dışındaki yabancı sınıf ve tabakaların ideolojilerine karşı mücadele vermektir, Bunların işçi sınıfı sosyalizmi dışı nitelikleri teşhir edilmeli, sosyalist hareketle işçi sınıfı sosyalizmi hakim kılınmalıdır,

Aynı mücadele işçi sınıfı partisi içine de yansır, Parti içinde zaman zaman işçi sınıfı sosyalizmine uymayan düşünce ve davranışlar güç kazanabilir, İşçi sınıfı sosyalizmi, bu parti içi sapma eğilimlerine karşı da güçlü bir mücadele vermek zorundadır, Genel olarak burjuva ideolojisinin geriletilmesi ve sosyalizmin yayılması için verilen ideolojik mücadele, özel olarak da sol hareket içindeki yabancı sınıf ve tabakaların etki ve sızmalarına karşı sürdürülür,

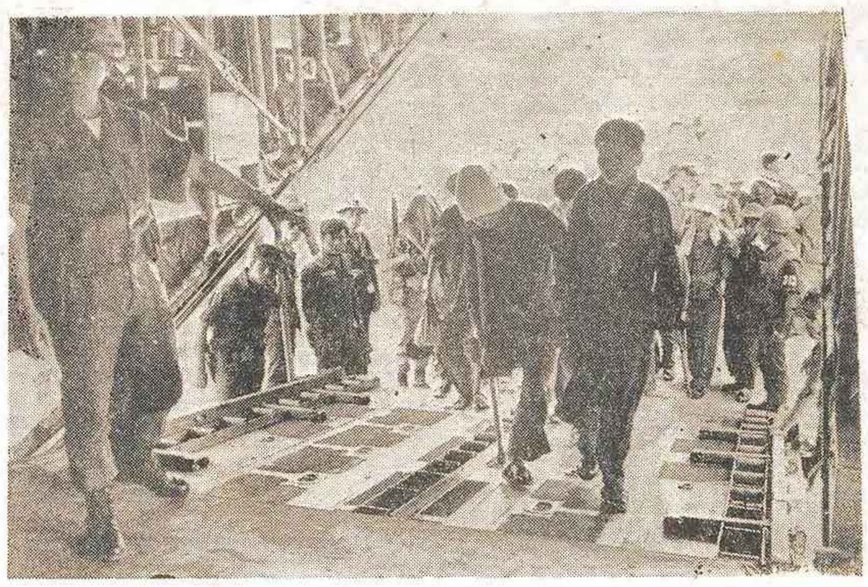
En uzun süreli mücadele

İdeolojik mücadelenin, sınıf mücadelesinin diğer unsurlarından ayrılan bir yanı, bunun en uzun süreli mücadele olmasıdır, Egemen sınıflar, sömürücüler, iktidardan uzaklaştırıldıktan, onların politik ve ekonomik egemenliklerine son verildikten sonra bile, ideolojik etkinlikleri hâlâ sürer, Binyolların ilğiç ettiği insan beyni bir anda kurtulamaz, Gerici fikirler varlığını sürdürür, Bu yüzden devrimden sonra daha uzun bir süre sınıfsız toplumda kadar, işçi sınıfı ideolojik mücadelesi sürdürür ve geniş halk yığınlarının sosyalist bilince ulaşması, gerici ideolojilerin silinmesi mücadelesini verir,

*** Bir Fransız gazetecinin Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti Dışişleri Bakanı ile yaptığı röportaj**

Bayan Nguyen Thi Binh ve Güney Vietnam

Bir Fransız gazetecisinin Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti Dışişleri Bakanı, Bayan Nguyen Thi Binh ile yaptığı röportajı veriyoruz.

Gazeteci - 20 ay önce imzalanmış olan Paris anlaşmaları uygulansa idi, bugün Güney Vietnam ne durumda olurdu?

Bayan Nguyen Thi Binh - Halkımız bu anlaşmaların uygulanmasından başka bir şey istememektedir. Öyle zannediyorum ki Paris anlaşmalarının ciddi bir şekilde uygulanışı Güney Vietnam'ı barışa doğru götürecektir. Halbuki Amerikan bombaları atılmaya devam etmektedir. Ayrıca 200 000 siyasi tutuklu hala serbest bırakılmalarını beklemektedir ve şimdiden, barışı ve anlaşma maddelerinin uygulanmasını istedikleri için 50 000 kişi daha Tiyö tarafından zindana atılmıştır.

G. - Geçici devrim hükümeti, Paris anlaşmalarının bütün kararlarına uymuş mudur?

Bayan Nguyen Thi Binh - Buna cevap verebilmek için anlaşmaların içeriğinin mücadelemizin amaçlarına cevap verdiğini bilmek yeterlidir. Ayrıca Geçici Devrim Hükümeti ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti de daima aynı durumu görmüşlerdir: anlaşmalara uymak ve anlaşma maddelerini ciddi şekilde uygulamak, çünkü bu halkımızın çıkarına dır. Fakat, mantik dışı olan şey, Amerikalıların ve Saygon'un bu anlaşmalara yalnız bizim uymamızı istemeleridir Biz, fakat onlar değil. Bu kabul edilemez. Onlar da bu kararları uygulamalıdırlar.

G. - Vietkong kuvvetlerinin zaman zaman Saygon birliklerı tarafından tutulan bölge veya üslere saldırdıkları bildirilmektedir. Bu hareketler Paris anlaşmalarına uygun mudur?

Bayan Nguyen Thi Binh Anlaşmaların imzalanmasından beri, «pasifikasyon» ve zor balık Saygon tarafından çok önemli stratejik tedbirler olarak kabul edilmiştir. Güney Vietnam'da bulunan çok sayıda batılı gazeteci anlaşmanın yürürlüğe girmesinin ertesi günü anlaşmaların Amerikalılar ve Saygonlular tarafından ciddi şekilde bozulduğunu kendi gözleriyle görmüşlerdir. Bu son 20 ay boyunca yarım milyon anlaşmayı bozma olayı sayılmıştır. Bu durum karşısında Güney Vietnam halkı kolları bağlı duramaz. 15 Ekim 1973 te Halk Kurtuluş Örgütü'nün kumandanı tarafından Amerikalılara ve Saygonlulara hiç bir karşılık görmeksizin, askeri araçlarla anlaşmaları sabote etmeyi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz şeklinde bir bildiride bulunulmuştur. Güney Vietnam halkı ve silâhlı kuvvetleri tarafından Saygon birliklerine karşı verilen cevaplar iyi sonuçlardır.

G. - Amerikan nakliye şirketinin çekilmesinden sonra çogu kimse Tiyö rejiminin çabucak çökeceğini bekliyordu. Hala yerinde durmasını nasıl açıklarsınız?

Bayan Nguyen Thi Binh - Yaklaşık iki yıldan beri, A.B.D. taahhütlerini açıkça bozarak, askeri işlere katılmaya devam etmekte, ve açıkça Güney Vietnam'ın iç işlerine karışmaktadır. Ülkeye 1 milyon tondan fazla silâh, cephane ve savaş malzemesi sokmuştur. Ekonomik destek kılıfı altında Tiyö rejimine milyarlarca dolar savaş kredisi vermiştir. Aynı zamanda ABD Güney Vietnama, muazzam bir büyüklükteki savaş gücünü ve Tiyö'nü baskı mekanizmasını idare etmek için 25 000'den fazla sivil giyimli asker bırakmıştır. Muazzam büyüklükte savaş gücü ve Tiyö'nün baskı mekanizmasından kasıt, düzenli birliklerden 1,1 milyon kişi, 400 000 sivil muhafız ve 150 bin polis ve işkencecidir.

G. - Günümüzde Saygon'da Tiyö'ye karşı yöneltilen hareketlerin anlamı nedir?

Bayan Nguyen Thi Binh - 8 Ekim tarihli bildirisinde Geçici Devrim Hükümeti, Güney Vietnam şehirlerindeki halkın mücadelesinin nedenlerini ve anlamını açık bir şekilde incelemiştir. Şehir halkı artık Tiyö'nün diktatörlüğüne dayanamamaktadır. Sosyal köken, politik veya dini eğilim ayrımı

yapılmaksızın, Saygon parlamentosu, hükümeti ve ordusu da dahil herkesin ortak bir dileği vardır: Tiyö'nün devrilmesi ve Saygon'da barışa elverişli ve Vietnam'da Paris anlaşmalarını ciddi bir şekilde uygulamaya kararlı bir hükümetin kurulması.

G. - Geçici Devrim Hükümeti'nin «Tiyö'yü devirin» sloganıyla bu hareketleri destekiemesi Paris anlaşmalarına uygun mudur?

Bayan Nguyen Thi Binh-Van Tiyö rejimi bütün gücüyle Paris anlaşmalarının uygulanmasına karşı çıkmaktadır. Böyle olunca, «Tiyö rejimini devirme» zorunluğu doğru ve Paris'te imzalanan anlaşmalara tamamen uygundur. Geçici Devrim Hükümeti bu mücadele isteğini derhal desteklemiştir.

G. - Dünya Bankasının Tiyö rejimini finanse etmek için müdahalesini nasıl açıklarsınız?

Bayan Nguyen Thi Binh - Daha yukarıda da söylediğim gibi, Tiyö rejimi Amerikan yardımı sayesinde yaşamaktadır. Amerikan hükümetinin mali yükünü hafifletmek, Tiyö'ye uluslararası bir teminat vermek ve Güney Vietnam'a yapılan Amerikan müdahalesini daha az görünür bir duruma sokmak amacıyla, ABD, Saygon'a «tek taraflı yardım» yapmaları için, bazı hükümetlere ve uluslararası mali örgütlere baskı yapmaktadır.

G. - Amerikalılar Geçici Devrim Hükümetini Hanoy'un «ajanı» şeklinde nitelendiriyorlar. Bu konuda ne düşünüyorsunu?

Bayan Nguyen Thi Binh - Ulusal Kurtuluş Örgütü ile Geçici Devrim Hükümeti ulusal kurtuluş savaşı veren Güney Vietnam halkının örgütleyici ve yöneticisidirler.

G. - Güney Vietnam'da, Kuzey Vietnam modeli bir rejim kurmanın mümkün olduğunu düşünüyor musunuz?

Bayan Nguyen Thi Binh - Ulusal Kurtuluş Örgütünün 1967 tarihli politik programı ve 1969 tarihli Geçici Devrim Hükümeti programı, halkımızın rolünü ve amaçlarını saptamıştır: barışçıl, bağımsız, demokratik, tarafsız ve başarı yolunda ilerleyen, vatanın barış içerisinde tekrar birleştirilmesine doğru yol alan bir Güney Vietnam kurmak. Fakat, buna ulaşabilmek için derhal Paris anlaşmalarına uyulması ve bunların uygulanması ve öncelikle ABD nin Güney Vietnam'a müdahalesini kesmesi için mücadele etmeliyiz. Tiyö Paris anlaşmalarını uygulanmasının bir engeldir. Bunun yerini başka birisi almalıdır.

Sosyalistler ve seçimler

(Baştarafı 1. Sayfada)

lişir. Seçimin çözüm yolu olmadığını, seçimlerin egemen sınıflar arasında belli bir hükümet formülünü getirebileceğini ama halkımıza bir çözüm getirmeyeceğini tekrar tekrar kitlelere anlatmak görevimizdir. SİYASİ GERÇEKLERİ AÇIKLAMA, bugün dünyanın durumunu, topyekün anti-emperyalist mücadeleyi izah etmek, emperyalizme bağımlı Türkiye'deki sınıflar ve sınıf mücadeleleri gerçeğini göstermek, bugün halkımızın çektiği sıkıntıların temel nedenlerini böylece sıvaladıktan sonra, yaşanılan somut olayları, halkımızın giderek artan sıkıntısını ve yoksulluğunu, kitleler üzerindeki tahakkümünü belirtip çözüm yolunu bilimin doğrultusunda göstermek gibi ajitasyon-propoganda çalışmalarını içerir.

İşçi sınıfı sosyalizmi erken seçimler konusunu ancak bu bütünlük içinde, bu doğrultudaki ajitasyon-propoganda ve örgütlenme faaliyeti çerçevesinde değerlendirir.

Yapılacak bir erken seçim, örgütlenmemize bağlı olarak bu ajitasyon-propoganda çabalarını yoğunlaştırmamız açısından önem taşımaktadır. Çünkü seçimler henüz kitlelerin dikkatlerini çeken ve kitlelerin politikleşmesi için elverişli bir ortam olmak durumundan çıkmamıştır.

Bu özellikleriyle, erken seçimlere karşı değiliz. Ama hemen belirtelim ki bu denli yoğun anti-demokratik baskıların olduğu, işçi sınıfının sosyalist partisinin ve kitlelerin örgütlenme, bilinçlenme akımının önünde bu denli gerici setlerin bulunduğu bir ortamda yapılacak seçimlerin demokratikliği son derece kısıtlıdır. Ama demokratik hakların ve siyasi özgürlüklerin emekçi kitlelere kendiliğinden bahsedilmeyeceğini bilen işçi sınıfı, bu sınırları burjuvazinin keyfince tayin etmesine karşı mücadele eder; demokratik hak ve özgürlükleri egemen güçlerin iradesinden kurtarmak için vargücüyle direnir.

İşçi sınıfı sosyalizmi, tüm elverişsiz koşullara rağmen seçimleri boykot etmenin kitlelere hiç birşey getirmeyeceği kanısındadır. Bir takım küçük burjuva tekkeleri kendi parsa toplayıcı riyakârlıkları, kariyerizmleri açısından böyle bir şey önerirler, ama işçi sınıfı sosyalizminin ustalarının bu konuda yazdıklarını örtbas edemezler. görevleri işçi sınıfı hareketini baltalamak olan sol görünümlü sosyal faşistlerin tarihi «misyonları» bir yana, İşçi sınıfı sosyalizmi seçimleri kitlelerle bağları güçlendirmek, varolan tüm koşullardan ve imkanlardan yararlanmak açısından değerlendirip, gerekli ajitasyon-propoganda çalışmalarını yoğunlaştıracaktır.

Ve işçi sınıfı sosyalizmi, işçi sınıfının bağımsız politikasına titizlikle ve kıskançlıkla sahip çıkmakla yükümlüdür. Bu konuda halkımız zaten «boykot» tezini ortaya atan ve bugünkü objektiv misyonları bu nedenle hareketi provokasyon olan gruppçuklara kulak vermeyecektir. Hareketi CHP'nin kuyruğuna bağlamak isteyen sağ eğilimlere karşı ideolojik ve pratik planda mücadele vermek daha büyük önem taşımaktadır. Her iki çizgi de, işçi sınıfının bağımsızlığını değil, kendi zümre saptırmalarının sesini dile getirmektedirler.

İşçi sınıfının sosyalist partisi, seçimlere girecek ve işçi sınıfının bağımsız politik çizgisini, temsil edecek, siyasi gerçekleri halkımıza anlatmağı başaracaktır. İşçi sınıfının sosyalist partisi CHP'yi desteklemeyecek ve bu eğilimlere ısrarla karşı çıkacaktır.

Sosyalist Parti'nin CHP'ye karşı bu tutumunun cephe politikası ile bağdaşmıyacağını ileri sürenler çıkabilir. Cephe politikası ortak hedefler doğrultusunda ortak programlar çerçevesinde uygulanır. Ve Sosyalist Parti kendi programının esaslarından hiç bir taviz vermeden bu programının temel almadığı bir cephe politikasının başta gelen savunucusu ve böyle bir cephenin öncüsü olmak zorundadır. Şayet böyle bir cephe dayanışmasının şartları ve bu dayanışmanın işçilik imkanları varsa Sosyalist Parti böyle bir imkanı mutlaka değerlendirir.

Örgütlü halk bütün zorlukları yener

(Baştarafı 3. sayfada)

nıfımızın elde ettiği sayısız başarılara rağmen bugün durumu hiç de iç açıcı değildir. Bu alanda başlıca mücadele aracı olan sendikaların çoğunluğu aristokrat sarı sendikaların tasallutu altındadır. Öte yandan elliyi aşkın yıldır devam eden bir siyasi mücadelesi vardır. İşçi sınıfımızın bu iki mücadelesi uzun yıllar birbirine kavuşmamıştır. 1960 sonrasında güçlenen siyasi hareket, yaşadığımız günlerde daha da hızlanarak ekonomik - demokratik hareketle bir araya gelmekte aynı süreçte çatışmaktadır. Bu iki mücadelenin buluşmasıyla, bir araya gelmesiyledir ki, her iki mücadele de geniş işçi tabanında tarihimizde görülmemiş boyutlara ulaşacak, diyalektik bir bütünleşme içinde siyasi bilinçlenme bir yandan sarı sendikacılığın belini kırarken öte yandan sendikal destek, siyasi örgütlenmenin işçi sınıfımız tabanında hızla yayılmasını sağlayacaktır. Her geçen gün, her olay, tek tek fabrikalarda çalışan işçilerimize açıkça göstermektedir ki, sendikal mücadele siyasi mücadele ile tamamlanmadığı zaman, yani bir işyerinde işçilerin o işyerinin patronuna karşı verdikleri ekmek mücadelesi, bütün yurt sathındaki işçilerin, yani işçi sınıfımızın, para babalarına, yani sermayedar sınıfa karşı verilecek mücadele ile pekiştirilmediği zaman bugün alınan haklar kısa süre içinde «sanki alınmamışçasına» etkisiz hale getirilebiliyor. Şu halde diyoruz ki, «SİYASİ ÖRGÜTLENME», yani memleketin yönetimine TALİB OLMAK, İKTİDARI HEDEFLEMEK esastır.

Diğer emekçilerin ve ilerici yurtseverlerin örgütlenmesi

Bugün ülkemizdeki tekelci sömürü ve anti-demokratik, emperyalist baskılara maruz olan yegâne halk kesimi işçi sınıfımız değildir. Onun tabii müttefiki ve birlikte örgütleneceği yoksul köylü dışında geniş, küçük ve orta köylü yığınları, kasaba ve şehir küçük burjuvazisi, aydın küçük burjuvaği ve bir kesimi olan devrimci gençlik ve hatta orta sermaye, yani bilimsel adıyle vahşi burjuvazi, bütün bu sınıf ve tabakalar da derece derece aynı sömürü ve tahakkümün sultası altındadırlar. Ve bütün bu kesimler, bilhassa geniş köylü yığınları, ya son derece başıbozuk ve örgütsüz durumdadırlar ya da hakim güçlerin karşı-devrimci örgütleri içinde bilinçsiz tutsak edilmişlerdir. Bu durumda işçi sınıfımıza kendi örgütlenmesinin dışında çok önemli bir görev daha düşmektedir. En başta kendi **merkezi siyasi otoritesi** eliyle emekçi halkın örgütlenmesine önayak olmak, onların kendi tabanlarını temsil edecek her türlü siyasi ve meslekî -ekonomik- demokratik örgütlenmelerine yardımcı olmak. Tek tek insanların veya dağınık, disiplinsiz, başıbozuk örgütlenmelerin, yurdun dörtbir yanını örümcek ağı gibi sarmış finanskapital -tefeci bezirgân ekonomik - siyasi-antidemokratik örgütlenmesine karşı hiçbir etkinlikleri olamıyacaklarını göstermek, işçi sınıfımız ve yoksul köylü dışındaki bütün halk kesimlerini kendi siyasi örgütlerinden kooperatiflere, meslekî örgütlerinden, her türlü mahalli demokratik örgütlere kadar, mücadelenin gerektirdiği ne kadar örgütlenme çeşiti varsa hepsine sahip çıkmak bunları bütün yurt sathında tüm mensuplarını temsil edecek birlik ve beraberliğe ulaştıracak doğrultuda harekete geçirmek.

Teşkilâtlanmanın en üst birimi cephe örgütüdür

İşçi sınıfımızla birlikte diğer emekçi sınıf ve tabakaların örgütlenmeleri halk kurtuluş mücadelesinin başarıya ulaşması için yetmez. Bütün bu halk örgütlenmelerinin beraber yürütülmesi, bir program dahilinde, iş bölümü şartlarında, koordinasyonlu çalışması, anti-emperyalist, anti-monopolist mücadelenin başarıya ulaşması için elzemdir. Bu, ise ÖRGÜTLÜ bir CEPHE mücadelesini gerektirir.

Bir toplumda sömürü ve baskıya karşı olan sınıf ve tabakalar bir cephe içinde mücadele ederler. Bu anlamıyla cephe aynı çıkar doğrultusundaki bütün sınıf ve tabakaların tabanlarından oluşur. Ama cephe mücadelesinin örgütlü yürütülmesi esastır. Bu anlamıyla ise cephe örgütü cephe için deki sınıf ve tabakaların siyasi, meslekî ve demokratik örgütlerinin oluşturdukları bir üst örgütlenme biçimidir. İşçi sınıfımızın siyasi örgütünün öncülüğünde ve hegomonyasında kurulan cephe örgütünde bütün halk ve sınıf tabakaları örgütlülükleri oranında temsil edilirler. Halk kurtuluş mücadelesinin başarılı yürütülebilmesinin, kalıcı zaferlere ulaşabilmesinin en önde gelen şartları, cephe örgütünün gerçekten örgütlü halk hareketini temsil edebilmesine, halk hareketinin ihtiyaçlarına, hareketin bütünselliği içinde en uygun şekilde cevap verebilmesine ve ortak program ve hedefler doğrultusunda, bütünün en genel çıkarlarının, birinin özel çıkarlarına feda edilmemesine bağlıdır.

Dünya tarihi sömürü ve tahakküme karşı verilen mücadelenin başarıyla sonuçlanmasının temel şartının emekçi halkın örgütlenmesi, örgütlenmesi yine örgütlenmesi olduğunu sayısız örneklerle ispatlanmıştır. Türkiye emekçi halkı da tarihten aldığı sayısız derslerle kendi mücadelesini zenginleştirecek ve halk mücadelesini muzaffer kılacaktır.

Milli demokratik devrim çizgisi

(Baştarafı 4. Sayfada)

devrimci pratiğini getirmiş ön cü proletarya hareketi ve onun çizgisidir.

Yöntem ne olmalı

Öyleyse, bir «sosyalist patentli» akımı izlerken, onun gerçekten işçi sınıfı sosyalizmini, (bağımsız çizgisi) temsil edip etmediğini anlamak için meseleyi teorice ve pratikçe ele almamız zorunludur:

1 — Teorice: Sosyalizmin devrimci öğretisine, -işçi sınıfının bilimsel doktrinine- *ortodoksça* bağlı olmak. Bu teoriyi en ufak bir sapıtmaya (tahrifata) uğratmamak. Bu teorinin ışığında, sözkonusu toplumun tarihsel ve sosyal, somut analizini doğru olarak yapmak, Kısacası, hareketin ideolojisinde, teorice ortodoks, toplum yapısı analizi bakımından da yaratıcı ve en doğru olmak, pratik süreç içinde ideolojiyi boyuna güçlendirmek geliştirmek, hatalarından arındırmak...

2 — Pratikçe: Devrimci teorinin başlıca gereği olan Devrimci Partiye (işçi sınıfının bağımsız partisine) sahip olmak, tüm ideolojik ve pratik çalışmaları *işçi sınıfının bağımsız otoritesi*'nin kurmayılığında yürütmek yönlendirmek.

Bilim ışığında yapılmış tahlillere dayalı doğru *strateji*'yi çizip, proletaryanın *taktiklerini* doğru tesbit etmek, yanlış taktiklerden geri dönmesini, hataları düzeltmesini bilmek ve doğru stratejiye, bu doğru stratejinin içindeki doğru taktiklere, ve taktik içinde taktiklere uygun *ajitasyon* yürütmek, *propoganda*'yı başarıyla uygulamak. Tüm bu teorik ve pratik çalışmalarda işçi sınıfının bağımsız politikasını katıksız uygulamak...

Bir hareket ele alınırken bu teori - pratik bütünlüğünün yansıması olarak 1 — *Bilim* (evrensel teoriye bağlılık) 2 — *Örgüt - strateji ve taktik - ajitasyon ve propoganda*' üçlüsü şeklinde bir yöntem izlenirse ve tüm bu bütünlük, varolan maddi şartlar, (objektif zemin) içinde irdelenirse analizimiz de o ölçüde doğru olur.

MDD hareketini ele alırken, bu yöntemi izleyeceğiz, özlüce de olsa zaman maddi ortamına, MDD'yi vareden objektif zemine değinceğiz, MDD hareketinin 1 — Bilime bağlılık ve, ortodoksluk derecesini, bilimden uzaklaştığı temel noktaları sözkonusu edeceğiz... (Örgüt - Strateji ve taktik - ajitasyon ve propoganda) üçlüsünde ise, MDD'nin Parti anlayışını (örgüt bölümünde), dünya ve Türkiye açıklamalarını ve devrim kavrayışını (strateji-taktik bölümünde) ve partisiz çizdiği bu strateji-taktiğe uygun olarak gene partisiz yürüttüğü ajitasyon-propoganda çalışmalarını (ajit-prop) kısmında ele alacağız.

TSİP'in bildirisi

(Baştarafı 12 sayfada)

en yoğun bulunduğu illerde olağanlaştırılmak istendiği emekçi halkımızın gözünden kaçmamaktadır, Partimiz, daha önceki sıkıyönetim uzatma kararları sırasında da, sıkıyönetimin, hangi gerekçeye dayandırılırsa dayandırılsın, emekçi halkımız üzerinde bir baskı unsuru olduğunu belirtmiş ve bu teşhis, çeşitli olaylarda, bizzat hayatın kendisi tarafından doğrulanmıştır, Nitekim, Kıbrıs olayları gerekçe gösterilerek ilan edilen ve sürekli uzatılan sıkıyönetim dönemi boyunca, başta işçi sınıfı ve onun siyasi örgütü olan partimize karşı yöneltilen baskılar yoğunlaşmış, tüm emekçi halkımız ve demokratik güçler, aynı baskılarla karşı karşıya gelmişlerdir.

Bugüne kadar, sıkıyönetimin uzatılması için gerekçe olarak Kıbrıs olayları gösterilirken, son uzatma kararında, bizzat Milli Savunma Bakanı, asıl gerekçenin ne olduğunu ilan etmekten çekinmemiş ve «aşırı uçlar»ın örgütlenmekte olduğunu söylemiş; sıkıyönetimi, kendi deyimiyle «aşırı uçlar»a karşı bir kalkan olarak göstermiştir, Bu tavır bir yandan Irmak Hükümetinin demokrasi düşmanlığını ortaya koyarken, öte yandan da, önceki uygulamalarla da pek iyi bilindiği şekilde, işçi sınıfının ve onun siyasal örgütünün üzerinde, sıkıyönetim kalkanlı baskıların artacağını da göstermektedir, Ankara'da, son günlerde meydana gelen ve doğrudan doğruya partimize yönelen baskılar da bunu doğrulamaktadır,

Sıkıyönetimsiz hükümet edemeyenlerin bahane ve gerekçeleri, artık emekçi halkımızı kandırmamakta, işçi sınıfı, emekçi halk ve demokratik güçler üzerinde oynanmak istenen oyun kendini belli etmektedir,

Makarios

(Baştarafı 1. sayfada)

lik hakkını gaspeden bir faşist cunta idi. İlk müdahale bu dayanaklar üzerinde haklı gösterilmiş ve savunulmuştu,

Faşist Sampson darbesi Makarios'a karşı yapılmıştı. Klerides sadece geçici bir formüldü ve eğer egemen bir ülkenin yüzde 95'inin desteğine sahip bir Başkan hayattaysa ve ülkesine dönme imkânına sahipse, bu duruma karşı çıkmak, bırakalım bir çok siyasal ve uluslararası nedeni bir yana, sadece Türkiye'nin ilk müdahalesinin gerekçesine de ters düşmüyor muydu?

Son günlerde Türkiye'de, silahlı barış harekâtının mimarları dahil kimse bu açık çelişkiyi görmez oldu,

Makarios'un dönüşünün Ada'da kargaşa yaratacağından söz ediliyor. Şüphesiz ki Makarios'u devirmeye çabalamış olanlar bugün de Makarios'un adaya dönmesini istemeyecekler dir, Bunların kimler olduğu, hangi emperyalist ve faşist mihraklara bağlı oldukları açıkça ortadadır, 5 Ay önce Makarios'a karşı faşist Sampson kuklasını oynatanlar, bugün de Makarios'un adaya dönmesini engellemek ve Kıbrıs'ın bağımsızlığına son vermek, bağımsız bir ülkeyi bölmek, Nato ve ABD üssü haline getirmek için çabalamaktadırlar,

Makarios kim olursa olsun, geçmişte Kıbrıs konusunda hangi tezi savunmuş olursa olsun, CİA patentli bir darbe ile düşürülmesinin başlıca nedeninin Kıbrıs'ın bağımsızlığını korumak, Ada'yı bir ABD üssü olmaktan kurtarmak, bağımsızlıkçı, tarafsızlık politikası gütmek olduğu açıktır. Yine Makarios'un Kıbrıs'ının, emekçi kitlelerin demokratik haklarını açısından bugünkü Kıbrıs'la ve Kıbrıs Türk kesimiyle karşılaştırılamayacak kadar demokratik olduğu da açıktır. Nitekim, Makarios yönetimi altında, Kıbrıs işçi sınıfının ve emekçi halkının örgütleri, sosyalist güçler, emekçi hareketi, büyük bir güç kazanmışlardır.

Bütün bunlar tesadüf değildir, Oynanan oyunların ardında Akdeniz'de bağımsızlıkçı bir çizgiye tahammül edemeyen emepryalist güçler yatmaktadır,

Ve işte bugün, beş ay öncesi hemen unutup, unutturulup, faşistlerin devirmeye çalıştığı meşru bir Başkan'ın ülkesine dönmesi en büyük bir tehlike olarak gösterilmek istenmektedir,

Çünkü parababaları ve ardlarındaki emperyalist ortakların Ada'yı bölme ve kendilerine yem etme politikası, Makarios'un Ada'ya dönüşüyle bir ölçüde güçleşecek ve pişmiş aşa su katılacaktır. Kapıldıkları telâş bu yüzdendir,

DÜZELTME

Türkiye İşçi Partisi eleştirisinin geçen hafta yayınladığımız sonuç bölümünde son paragrafın dizgi hatası nedeniyle anlamsızlaşmıştı, Düzeltir özür dileriz,

«Ve koca bir on yıl gözden geçirildiğinde, işçi sınıfı sosyalizmi açısından, TİP'in yaptıklarının değil, yapmadıklarının ağır bastığı gözülür,

kitle

Milli Eğitim Bakanı öğrencilerin görüşme isteğini reddetti

Kayseri'de faşist baskılar yoğunlaştı

Kayseri, KİTLE bürosu

Kayseri Kitle Bürosu Bildiriyor

Kayseri'nin Pazaröreni bucağındaki Mimar Sinan İlköğretmen okulunda faşist baskılar yoğunlaşmıştır. Kayseri Mimar Sinan İlköğretmen Okulu öğrencileri, Kayseri'deki çeşitli yetkililerin ilgisizliği karşısında, aralarından seçtikleri 25 kişilik bir heyeti Ankara'ya Milli Eğitim Bakanlığına göndermişler ancak Milli Eğitim Bakanı görüşme isteğini reddetmiştir.

Öğrencilerin Bakan'a vermek üzere hazırladıkları, olayların gelişmesini içeren bildiri aşağıdadır.

Kayseri Mimar Sinan İlköğretmen okulunda, planlı olarak başlatılan faşist terör ve baskılar gün geçtikçe azgınlaşmış ve bu günlere kadar devam etmiştir.

8 mayıs 1973 den bu yana olayların gelişimi şöyle olmuştur:

8 Mayıs 1973'de okuldaki tüm ilerici ve devrimci öğretmen ve öğrencilerin okulu terk etmelerini istiyerek boykota ve daha sonra işgale girişen bir kısım faşist öğrenciler daha sonraki günlerde işi dayak ve teröre götürmüşlerdir. Okul bir müddet kapatılmıştır. Bu faşist unsurlar daha sonraki günlerde kendilerine karşı olan bütün öğrenci ve öğretmenlere yönelik gerici eylemlerini açıkça ortaya koyarak Yusuf Akdoğan, Veysel Kara, Ali Dündar ve Fadıl Kabuk'u dövmüşler, çeşitli baskılar uygulamak istemişlerdir.

Açıkca saldırı yönelttikleri arkadaşlarımıza söyledikleri şunlardır: «Ya aramıza girersiniz yada geldiğiniz gibi defolur gidersiniz. Burası geldiğiniz okula benzemez; ayağınızı denk almazsanız ya siz ya da biz ölürüz.»

Gündüzlü okuyan arkadaşlarımızın bir çoklarının evleri yine bu faşist öğrenciler tarafından gözlenmiş zaman zaman saldırmışlardır.

Bu saldırgan ve kendilerine komando adını yakıştıran öğrencilere, okul dışından çeşitli silâhlar (Sustalı bıçak, zincir, demir vb.) temin edilmektedir.

Bu silâhları zaman zaman yemekhanede öğrenci kitlesi içinde teşhir etmektedirler.

Ülkü Ocakları teşkilatına ait olduğu bilinen ve Kayseri Ülkü Ocağı emrine verilmiş olan 34 AN 665 plaka numaralı Anadolu marka otomobil, 17-18 Kasım 1974'de okulumuza gelmiş torba içinde sustalı bıçak vb. silâhlar okulumuz öğretmenlerinden ikisi vasıtasıyla saldırgan ve gerici öğrencilere dağıtılmıştır. Faşistler 22 kasım günü harekete geçmişler, bir çok arkadaşımızı döverek yatakhaneye almamışlardır. Ayrıca aynı gün yazı tahtalarına MHP 'nin amblemini, diğer şekil ve resimleri çizmişler, Mimar Sinan'ın ikinci fethi gibi yazılar yazmışlardır. Aynı günlerde Fevzi Yıldırım arkadaşımız bıçaklanmış Rıza Gökkaya arkadaşımız ise baltıncıya kadar dövülmüştür. Faşist ve saldırgan öğrencilerin bu eylemlerine yardım edenler arasında öğretmenlerde vardır.

Bütün bu faşist baskı ve terör karşısında, olaylardan haberdar edilen Kayseri Valiliği ve Kayseri Milli Eğitim Müdürlüğü, susmuş ve hiç bir tedbir alma yoluna gitmemişlerdir.

Baskı gören, sayıları ikiyüze varan tüm ilerici ve devrimci öğrenciler şu anda okula gidememektedir. Özellikle yatılı öğrenciler okulu terk etmeye zorlanmışlardır.

Yeni yeni olayların patlak vermesinden endişe duyuyoruz. Can güvenliğimiz kalmamıştır. Okulumuzun normal eğitim işleyişi kalmamıştır.

Bütün bu olayları planlayan öğrencilerin MHP ve Ülkü Ocakları gibi Gerici ve faşist teşkilatlar tarafından beslendiği ve teşvik gördüğü ortadadır.

Oynanan oyunların amacı açıktır. Devrimci ve ilerici öğrenci ve öğretmenleri sindirmek, kendi sapık ırkçı ideolojilerini zorla, kaba kuvvetle kabul ettirmeye çalışmak.

Asıl üzücü olan bu tür hareketlerin güvenlik kuvvetleri ve Milli Eğitim Müdürlüğü gibi tarafsız olması gereken müesseseler tarafından korunması ve teşvik görmesidir,

Halkımızın evlatları ve ayrılmaz bir parçası olarak, gelecegin öğretmenleri olarak bu faşizan ve silâhlı baskı hareketlerine bir son verilmesini bütün ikinci devre öğrencilerinin dağıtılmasını ve olayların tahrikçisi durumunda olan öğretmenlerin görevinden alınmasını ve ayrıca okula sokulmayış nedeniyle durumumuzun devamsızlık olarak nitelenmesinin engellenmesini istiyoruz. Durum ve olayları bilginize sunar, en kısa zamanda isteklerimiz doğrultusunda can güvenliğimizi sağlıyacak tetbirlerin alınmasını dileriz,

Saygılarımızla,

Mağdur Durumda Kalan

Kayseri Mimar Sinan İlköğretmen Okulu Öğrencileri

Edirne Vakıflar Yurdunda baskı

Edirne KİTLE bürosu

Vakıflar Genel Müdürlüğüne bağlı Vakıf Yurtları, özellikle son zamanlarda, birer «gerici lik yuvası» haline getirilmekte dir. Edirne'deki Vakıflar Yurdu da bunun tipik bir örneği. Bu yurtta, ortaöğrenim yapmakta olan 50 öğrenci kalmaktadır. Bunlardan 2 tanesi, geçen hafta içerisinde. Yüksek Disiplin Kurulu tarafından alınan bir kararla yurttan atıldılar. Üstelik, çağrılan 3 polis nezaretinde... Öğrencilere verilen bildiri kağıdında yurttan uzaklaştırılmaları konusunda hiçbir sebep gösterilmemektedir. Ancak bildirimi yapanlar da, alanlar da sebebi gayet iyi bilmektedirler:

Devrimci kitap ve gazeteleri okumak, Namaz kılmamak, Oruç tutmamak Yurtta yapılan eğitim (!) çalışmalarına katılmamak. Yurtta okunan mevlütleri dinlememek.

Edirne Vakıflar Yurdu'ndaki baskılar yurt düzeyinde tüm ilerici, yurtsever, devrimci öğrencilere uygulanan baskıların bir tekrarı ve benzeridir.

TSİP'in

(Baştarafı 1. sayfada)

miştir. Telgrafın metni söyledir:

Partimiz Ankara il merkezi, Çankaya ilçe merkezi ve Altındağ ilçe merkezi binaları 4 Aralık 1974 günü, emniyet mensupları tarafından aranmak istenmiş, kendilerine bu keyfi davranışlarının yasalara aykırı olduğu belirtilerek talepleri reddedilince, bu sefer de Partimiz üyelerinin listesini istemişlerdir. Bu istekleri de aynı gerekçe ile reddedilen emniyet mensupları, bu defa da Parti binasına girip çıkanları kontrol altında tutmaya başlamışlardır.

Anyasa'nın amir hükümleri ne rağmen, son zamanlarda Partimize ve üyelerimize karşı yoğunlaşan anti-demokratik uygulamalar ve baskılar, yukardaki son örnekte görüldüğü gibi, en sorumsuz biçimlere bürünmeye başlamıştır,

Emniyet mensuplarının bu keyfi davranışlarını, demokrasiden yana olduğunu ileri süren Hükümetiniz adına protesto eder, bundan böyle, keyfi tutum ve davranışların engellenmesi için gerekli tedbirlerin alınmasını rica ederim,

İmza edemez,

Sahte referandumlar nasıl tezgahlandı?

İşçi sınıfının, işyerlerindeki ekonomik ürgütleri olan sendikalarını özgürce kendilerinin seçme mücadelesi yeni değil. Sarı sendika, patron, çalışma müdürlükleri işbirliği ile devrimci işçi sendikalarının işçileri temsil etmesinin engellenmesinin yeni olmadığı gibi.

Ama bu yıl bu mücadele yeni boyutlar kazandı. TSİP ve bir çok demokratik kuruluş, işçilerin kendi sendikalarını kendilerinin tayin etmesini sağlamak için bir referandum kampanyası düzenledi. Kampanya güçlü bir şekilde sürdürülüyor ve demokratik bir referandum ve iş kanunu çıkarılıncaya kadar sürecek.

İşçi sınıfının bu demokrat ve ekonomik talebinin böyle olumlu bir şekilde siyasal bir planda mücadele alanına sokulması işçi sınıfı ve demokrat unsurlar içinde büyük destek gördü ve kampanya hızla yaygınlaştı.

Tekstil işkolunda, toplu sözleşme dönemleri gelen Çukurovanın büyük tekstil fabrikalarında, iki sendika çekişiyordu. Türk iş'e bağlı satılmış, sarı Teksif ve Tekstil sendikaları. İşçi sınıfı devrimcileri ve ilericiler, gerçek bir işçi sendikası olmamasına rağmen, bu mücadelede daha demokrat olan ve tabanında birçok sosyalist işçi bulunan Tekstil'i destekliyorlar.

Referandum kampanyası Çukurova'da geniş destek gördü. Paktaş işçileri işi bırakarak Adliye önünde gösteri yaptılar. Fabrikalarda potansiyel artıyor ve işçiler referandumu savunuyordu.

Tekstil sendikasının yöneticileri pasif kalıyor ve işçilerin mücadelesine yardımcı olmuyorlardı. Sendika başkanı Rıza Güven Adana'ya geldi, bir iki konuşma yapıp gitti.

Fakat tabandan gelen işçi direnişi çok güçlüydü. Bunun karşısında uyuşmazlıkları çözmekle görevli Adana İş Mahkemesi demokratik bir karar aldı. Bu karar önemli bir dönüm noktasıydı. Mahkeme işçilerin taleplerini kabul etmiş ve işyerinde referandum yapılmasına karar vermişti. Bu Türkiye de ilk defa oluyordu.

Ama bu durum uzun sürmedi, referanduma bir gün kala Halil Tunç senatör arabasıyla Adana'ya geldi. Arabayı Paktaş'ın önüne çekti. Halil Tunç imzasıyla Teksif bildiriler dağıttı. Teksif mahkemenin kararına da itiraz etti.

Aynı gün mahkeme, kararını değiştirdi. Gerçek bir referandum biçimi olan gizli oy-açık tasnif'i kaldırarak irade beyanı alınmasını kararlaştırmıştı. Bu geri bir adımdı ve mahkemenin Türk İş'in ve patronların baskısına boyun eğdiğini gösteriyordu.

İrade beyanı şöyle uygulanıyor. İşyerine, ilk kararda olduğu gibi hakim değilde, bölge çalışma müfettişliğinden bir memur gidiyor. Bu, işçilere hangi sendikayı istediğini teker teker herkesin içinde soruyor ve cevabı bir deftere yazıp işçilere imzalatıyor. Biz buna «sahte referandum» diyoruz ve bunu işçileri mücadelesini saptırmak için, işçileri susturmak için düzenlenmiş bir oyun olarak niteliyoruz.

Çünkü işçiler bu oylamada istedikleri sendikayı gene seçemiyorlar. Patronlar kiralık adamlar tutup, fabrikaları sopalı silâhlı adamlarla dolduruyor. Oylama sırasında bunlar ortada geziyor ve işçileri tehdit ediyor. İşçi açık beyanda bulunduğu için, işten atılmaktan da korkuyor, hiç bir teminatı yok. Her türlü seçimin en adil biçimde gizli oyla yapılması gerektiğini kim inkar edebilir. Öyleyse niçin referandum böyle yapılmıyor? İş mahkemesi bunu nasıl cevaplıyabilir?

Öte yandan oylama günü patronların adamları işçi liderlerinin evlerini basarak, bunları silâh zoruyla evlerinde alıkoyuyorlar ve liderleri gelmiyen işçiler ne yapacaklarını şaşırıyor.

İşte sarı sendikanının kazandığı oylamaların içyüzü bu. Bu sonucun nedenleri, patron-sarı sendika işbirliğiyle dönen oyunlardır. İşçilerin henüz güçlü bir şekilde örgütlü olmaması Tekstil'in yeterli çalışma yapamaması da bu sonucu etkilemiştir.

Bu olaylar bize şu gerçeği bir kere daha göstermiştir: Türkiye'de kanunlarda yazılı olanların fazla önemi yoktur. Egemen sınıflar, çıkarlarına geldiği zaman kanunları çiğnemekten geri durmazlar. Bu yüzden mücadelemiz, yalnızca demokratik haklarımızı tamyan kanunları çıkarmaya yönelik olmamalı, ayrıca bu hakları kendi gücümüzle koruma, onlara sahip çıkmaya da hazırlıklı olmalıyız.

Bnrjuva hükümetler

(Baştarafı 1. sayfada)

emperyalistler) olduğunu söyledi. Böylece bilimsel gerçeği kabul etmiş oldu. Getirdiği bütün yeni teorilere rağmen, kapitalizmin dertlerine bir deva bulamayan Galbraith, sonunda baklayı ağzından kaçırdı: sorumlu olan emperyalizmdir. Emperyalizmle birlikte, artık bir bilim olma niteliğini yitirip tamamen kapitalizmi savunmada kullanılan bir araç haline gelmiş olan burjuva iktisat bilimi, şimdi de bu niteliğini de yitirmişe benziyor, Ne yapılsa fayda etmiyor, emperyalizm hızla ölümüne koşuyor.

Evet, enflasyonun sorumlusu emperyalizmdir, onun yerli uzantılarıdır. Çıkarları kapitalizmden yana olan güçler, bu yüzden enflasyona karşı hiçbir etkili tedbir alamazlar. Çünkü enflasyon olmadan kapitalizm yaşayamaz,

Nice burjuva hükümetleri, gelmiş geçmiş enflasyonu durduracağız diye nutuklar atmadı mı? Hangisi başarabildi bunu? Hepsi de enflasyonu daha fazla körüklemedi mi?

Şimdi gene yeni zamlardan, yeni bütçe açıklarından yeni vergilerden söz ediyor burjuva basını. Politikacılar, devlet adamları hiçbir xeye zam yapmıyacağız diye söz veriyor; ama halkımız bu sözlerin anlamını çok iyi biliyor. Türkiyede ne zaman bir maddeye zam yok denildiyse arkasından o maddeye zam gelmiştir, Şimdi baş bakan (mı?) Irmak şekere zam yok diyor. Şeker fiyatlarının artmasına az kaldı demektir bu,

Irmak hükümeti enflasyonu önleyeceğinden de söz ediyor. Bundan sonra erken seçimden önce olsun, sonra olsun, gelecek hükümetler de aynı şeyi burjuva hükümetlerin Bugv,ti iddia edecekler. Ama bütün burjuva hükümetlerin yapacağı şey işsizliği pahalılığı yokluğu ve enflasyonu artırmaktan başka bir şey olmayacak. Hepsi de tekelci finans kapitalistlerin, parababalarının kârlarını daha da fazla artırmalarına hizmet edeceklerdir, Kapitalizm başka türlü yürümez.

Kim kapitalizmden yana ise, o enflasyondan da yanadır. Bu sömürü düzenini yıkmadan enflasyonun önleneceğini kim iddia ediyorsa o yalan söylüyordur. Kim kapitalizme karşı ise, o enflasyona da karşıdır Kapitalizmin tekelci iktidarına, işçi sınıfımız ve emekçi halkımız son verecektir.

Bu yüzden şunu iyi bilelim: Burjuva hükümetler enflasyon

Işçi sınıfı

(Baştarafı 1. sayfada)

lu toplantısında, erken seçimlerde var olma kararı almıştır. Çeşitli siyasal çevreler ve burjuva basını bu kararı ve konuyla ilgili basın toplantısı sonuçlarını kendi çıkarları ve istekleri doğrultusunda yorumlamışlar ve kafalarda bulanıklık yaratılmasına sebep olmuşlardır,

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, erken seçimler söz konusu olduğu taktirde, işçi sınıfının bağımsız politikasını ve sesini duyurmaya kararlı olduğunu bildirmiş, erken seçimler karşısındaki tavrını, şöyle özetlemiştir:

«Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu, Ankara'da yaptığı toplantıda, erken seçimler yapıldığı takdirde seçimlere girme kararı almıştır. Seçimler, burjuva demokrasilerinde, her zaman demokratik bir olaydır. Ancak, bugün bir zorunluluk halini almış da olsa, erken seçimin halkımızın hergün büyüyen sorunlarına çözüm getirmeyeceği aşıktır. Çözüm halkımızın demokratik iktidarındadır, Partimiz erken seçimleri demokratik özde bir olay olarak görmekle birlikte bir çözüm olarak asla görmemektedir. Üstelik, mevcut kanunların açıkça anti demokratik hükümleri, işçi sınıfının bağımsız örgütünün seçimlere tüm engellerden arınmış olarak katılmasına da imkân vermemektedir. Seçim ve Partiler Kanunlarındaki anti demokratik maddelerle mücadelemizi sürdürürken, Partimiz, ilkbaharda yapılacak bir erken seçimlerde, işçi sınıfının bağımsız politikası adına, bağımsız adayları destekleyerek, var olacak, Ekim'de yapılacak bir seçime ise bütün Türkiye'de Parti olarak katılacaktır.»

SOMA KİTLE BÜROSU AÇILDI

İzmir'in Soma ilçesinde Kitle bürosu açılmıştır. Büronun adresi şöyledir:

Kurtuluş Mahallesi, Atatürk caddesi No: 90 Soma - İzmir

Faşist

(Baştarafı 1. sayfada)

Ankara İl Merkezi ve ilçelerini de aramak istedi, ancak parti yöneticilerinin kesin direnci karşısında bundan vazgeçmişti.

Oyun ortadadır: Saldırılarla bir kargaşa ortamı yaratılacak, bu ortamdan demokrasi düşmanı güçler yararlanacaklar, demokratik güçler üzerin deki baskı ve tahakkümlerini yoğunlaştıracaklar, işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın ekonomik, demokratik mücadelesini engelleyici yeni tedbirler alacaklardır. Bununla da yetinilmeyecektir. Faşist saldırganlar, 12 Mart öncesini de hatırlayarak, provokasyonlarının en uç noktalara kadar varmasını, kan dökülmesini, gerginliğin hat safhaya varmasını sağlamaya çalışmaktadırlar. Demokrasi ve halk düşmanları ancak o zaman emellerine ulaşacaklarını ümid etmektedirler.

Hesapları bu defa yanlış çıkacaktır. Türkiye'de emekçi sınıfların demokratik uyanışları, işçi sınıfımızın bilinçlenmesi hızla gelişmektedir. Halkımız oynanan oyunların farkına varmakta, sağ-sol çatışması olarak yansıtılan olayların faşist saldırılar olduğunu bilmektedir. Demokratik güçler, yurtsever ve ilerici gençlik, mücadelesini işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın mücadelesinden soyutlamayacak, provokasyonlara aldırmayacak, demokrasi cephesi içindeki yerini ve görevini en bilinçli şekilde koruyacak ve yerine getirecektir.

Toprak-Su yolsuzluk ve soygun raporu

Toprak - Su makina ikmal müdürlüğünün Ankara depo inşaatında çalışan 6 işçinin, orada dönen yolsuzluklarla ilgili kaleme aldıkları raporu aynen veriyoruz:

Biz Köyişleri ve Kooperatifler Bakanlığına bağlı Toprak-Su makina İkmal Müdürlüğünün Ankara Depo inşaatında çalışan işçilerdik.

1.10.1974 tarihinde araya adam koyduk ve amele olarak (İnşaat ustabaşısı) tarafından işe alındık. 50 TL. yevmiye ve riyoruz, dediler çalışmaya başlarken.

Amelelik kolay iş değildir. Günde 8 saat kürek sallayacaksın, beton dökeceksin, harç çekeceksin, çimento taşıyacaksın v.s.

Çalışmaya başladıktan sonraki bir hafta, orada dönen yolsuzlukları görmemize yetti.

İşçilerin hiçbirisi sigortalı olmadıkları halde % 10 sigorta parası kesilir. Hastalık halinde vizite kâğıdı istediğimizde «vizite kâğıdı kalmadı elimizde yok» derler. Sigortasız işçiyi nereye gönderecektir?. Örneğin servis arabasından düşen Hüseyin Durmuş isimli bir demirci işçiyi hiçbir tazminat vermeden eline 500-600 lira sıkıştırıp kafa-göz kırık köyüne postalamışlardır.

Burada bazı ustabaşıların hemşerisi oldukları için 6-7 işçi imtiyazlıdır.

En hafif işleri yaparlar. Arada bir efendilerinin cebine bir Samsun sıkıştırarak minnet borçlarını öderler.

Görünürde inşaatın sorumluluğunu almış bir Necip bey, vardır. En küçük bir dileği olanı, «işine gelmiyorsa çık» diye tehdit eder. Bunu da büttün işçilerin önünde yapar. Çünkü sendikasız olan işçiler, işveren le yapmış oldukları iş sözleşmesindeki çalışma süresini belirten yerin boş olduğunu görmezler, bilmezler. Zaten bu sahte sözleşme «sigorta yapılması için evrak» diye işçilere gözü kapalı imzalattırılmıştır, veya parmak bastırılmıştır. Çünkü burada çalışan işçilerin çoğu okuma yazma bilmez. Hakkını arayan olursa iş süresi için ayrılan yere hemen o günün tarihi atılır ve işçide bir paçavra gibi kendisini işin dışında bulur. Örneğin Hasan Kara, Bekir Çakal, İzzet Kara, Fayik Kara, Bekir Öcal, Mehmet Kara, İsmail Kara adlı işçiler aynı metotla atılmışlardır,

İşçilere imzalatılan iş sözleşmesindeki ücret yeri boş bırakılarak imzalatılır. Sebebi bilinmez. Başka Beyler de vardır, Yönetici...

Demir işçilerinden biri ikramiyesini alamadığı için bunlardan birine başvurur. İşçiyi sille tokat döğer, söğer. Kimse hesap soramaz, demirci de atılmak korkusuyla ikramiyeyi unutur, ikramiye arada kaynar.

Ekim ayı içinde Ramazan bayramı için, bayram öncesi Necip Bey geldi «Bayramda çalışana çift yevmiye, çalışmayana hiç yevmiye yok» dedi. Bayram resmi tatildir dedik «karşımda ukalalık etmeyin» dedi. Biz de kovulmak pahasına da olsa hakkımızı aramak için İş kanununun 42. maddesini okuduk. Cevabı «git bu iş kanununun geçerli olduğu yerde çalış» oldu. Bizde Toprak-su'nun Devlet teşekkülü olduğunu ve iş kanununun geçerli olması gerektiğini hatırlattık. Artık çıkar yol kalmamıştı. «Belki bir yanlışlık olmuştur. Ben sizin için bakanlıkta uğraşacağım bu yevmiye ileri size hak ettireceğim» dedi.

Çalıştığımız bu ay içinde almamız gereken bir taksit ikramiyeler, 15 ekimde verilmesi gerekirken habire savsaklandı. Aybaşı, birçok işçinin atıldığı veya köyüne temelli gittiği kötü bir zamandır. Ama bu inşaattaki soyguncular için için iyi bir zamandır, Çünkü köyüne giden yada atılan işçiler tekrar gelip ikramiyesini almayı bilmez. Çoğunun şimdiye dek ikramiye denen şeyden haberi bile yoktur. Bu ara bordrolarda birçok yerlere imza attırılır, parmak bastırılır. İşçiler çalıştığı gün kadar yevmiyelerini alır giderler. İşçiler ikramiye içinde imza atmışlardır aslında ve bordrolar da verildi gözükür. Ama bu paralar birkaç utanmaz soyguncunun cebine gider. Biz ikramiyeleri zamanında almak istediğimiz için soygun planlarını bozmuş olduk ve aybaşın da da atıldık.

Burada hiçbir işçiye bordro işlemlerini belirtir hesap pusulası verilmez aybaşında. Bu yüzden yevmiyelerde oynama yapılır. İşçinin alınteri, emeği talan edilir. Biz bordroyu görmek istediğimizde mutemet önce «ne yapacaksın bordroyu, at imzanı al paranı» dedi. Israr ettik. Suçunu örtemiyeceğini anlayınca bordroyu açtı ve incelediğimizde her birimizin 6-8 yevmiyesinin haraç alındığını gördük. «Küçük bir hesap yanlışlığı» dediler. Her işçinin 6-8 yevmiyesi üzerinde oynanan hesap yanlışlığı oyunu her işçinin 300-400 lirasını vicdansızca soymaktır. 45 amele yada 300 karışık işçi olğumuzu düşünün.

Burada 4 tane inşaat bekçisi vardır. İki vardiya çalışırlar. Tatilleri yoktur. 8 saat üzerinden yevmiye alırlar. 4 bekçi iki vardiya çalışıyorsa ve inşaatta bekçisiz kalmıyorsa, bu, bekçilerin 12 şer saat çalıştığını gösterir. Ve buradaki soyguncular bekçilerin 8 saatlik yevmiyelerini 6 bekçi çalışıyor göstererek çalarlar, Bekçiler bu durumu bilirler ama atılmak aç kalmak korkusu durdurur onları.

Ama burası dağbaşıdır. 3-5 kişi işçilerin yevmiyelerini haraca kestiği gibi en tabii hakları olan ikramiyeleri, bayram yevmiyeleri, fazla mesaileri ve sigortasız oldukları için (sigorta parası da alınarak) canları da gasp edilir ve burada marangozlar kereste çalınmalarının, demirciler demir yolsuzluğunun, ameleler çimento kaçıranların, baş hırsızların Necip Bey, Yalçın Bey, Mühendis Hayri Bey olduğunu bilirler. Buna rağmen ameleler sendikasız olduklarından ve hatır gönülle işe alındığından her türlü insanlık dışı muameleye uğrarlar.

Bizde 5-6 kişi bu haksızlıklara karşı koyduğumuz için işten atıldık. Çünkü biz de iş sözleşmesini bile bile imzalamıştık.

Ama şunu öğrendik ki tek başımıza mücadele ettiğimizde pek fazla bir şey elde edemeyiz ve mücadelemiz uzun süreli olmaz. Mücadelemiz örgütsüz, kendiliğinden dayanışma olduğu için yetersizdir, hiçbir şey kazandırmaz. Biz, Toprak-Su inşaatında hiçbir şeyi değiştiremediğimiz gibi orada bundan sonra olacak yolsuzlukları da önleyemedik. Gerçi kaybettiğimiz işimiz oldu, ama şimdi kazandığımız bir dünya var.

Mete Alpsar, Hüseyin Nurlu, Şemsettin Dertli, Doğan Nurlu, Dilâver Yıldırım, Oğuz Yıldırım,

Sıkıyönetim

(Baştarafı 1. sayfada)

gerçektir. Nitekim son günlerde, gerek işçi sınıfının her çeşit hak isteği ve direnişi karşısında sermayenin sertleşen tavrı, gerek grev yasakları, gerekse işçi sınıfının siyasal örgütlenmesi üzerinde yoğunlaştırılan baskılar bu gerçeği bir kere daha ortaya koymuştur.

Irmak hükümetinin antidemokratik niteliği, son sıkıyönetimin tartışmaları sırasında ayan beyan ortaya çıkarken, sıkıyönetimsiz yönetemeyenlerin aczi de bir kere daha belgelenmiştir,

Egemen sınıfların baskı aracı olan sıkıyönetimler ve «olağanüstü» halin «olağanlaşması» kalkmadıkça, demokrasiden söz edilemez. Gerekçesi ne olursa olsun, sıkıyönetimin altında yatan gerçek nedenler ve güçler, sıkıyönetimlerin emekçi kitleler üzerinde bir baskı aracı olduğu, artık açıkça ortaya çıkmıştır. Sıkıyönetimsiz yönetmeyenler emekçi halkımızı daha fazla kandıramayacaklardır,